

ဒတ္ထာကျွန်း

Dattha Kyaw Swar

ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တို့များ

BURMESE
CLASSIC
.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် -
- မူက်နှာပုံဆွဲပြုချက်အမှတ် -
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
(အိပ်မက်အသစ်စာပေ)
၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်။
- မူက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဇော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- မူက်နှာပုံဒီဇိုင်း - America
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၆၀၀

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဖိုးကာလာ မိုးဆက်လင်းထက်၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ သည်ခေတ်နေ၊ များသူ၊
- ၂။ သရီးဒီ လှနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ သည်ခေတ်နေ
- ၃။ ဘီးလူးရယ်သံကျွန်း ဒတ္တကျော်စွာ
- ၄။ လပြည့်ညမှတ်တမ်း မိုးဆက်လင်းထက်
- ၅။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ (၂) ဒဿကျော်စွာ

၁၉၅ • ၈၃

ဒဿကျော်စွာ

ကမ္ဘာ့ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

ဒဿကျော်စွာ။ - ရန်ကုန်၊

အိပ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၁၁။

၁၆၀ - စာ၊ ၁၂.၂ x ၁၈.၁ စင်တီမီတာ။

(၁) ကမ္ဘာ့ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

Street culture production
presents

ကမ္ဘာ့ဂန္ဓိရဝတူတို့များ

ဒယကျော်စွာ

SCP

45 (ground fl), Kyaukmyaung Zayy Lane,

Tamwe Tsp. Ygn

0973053703

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်သည်းဖို ဝတ္ထုအမျိုး
အစားကို ကြိုက်နှစ်သက်သူတစ်ဦးပါ။

တစ်ခါက ကမ္ဘာကျော် ထိတ်လန့်သည်းဖိုဝတ္ထု
တိုတွေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက် စုဆောင်းပေးခဲ့
ဖူးတယ်။

သူက ဘာသာပြန်ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အခုတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ကမ္ဘာကျော် ထိတ်လန့်သည်းဖို
ဝတ္ထုတိုတွေထဲက ကျွန်တော် ဖတ်ပြီး နှစ်ခြိုက်မိတာတွေ
ကို စုစည်းထားတာပါ။

ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှာ တကယ့်ကို နာမည်
သိက္ခာ ကျော်စောတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေ
ချည်း စုစည်း ထားပါတယ်။

ကျွန်တော် နှစ်သက်မိသလို ပရိသတ်လည်း
ခံစားနိုင်ကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒဿကျော်စွာ

ဂေတဝံမုလ္လ

GABRIEL-ERNEST

by SAKI

‘ခင်ဗျားရဲ့ သစ်တောထဲမှာ တောကောင်ကြီး
တစ်ကောင် ရှိတယ်’

လို့ သူ့ကို ဘူတာရုံကို တင်ဆောင်ခေါ်ယူသွား
ရာမှာ ပန်းချီဆရာ ကန်းနင်းဟမ်းက ပြောလိုက်ပါ
တယ်။ သွားနေတုန်းမှာ သူပြောလိုက်တဲ့ မှတ်ချက်ပြု
စကားတစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗန်ချီးလ်က မရပ်မနား
ပြောဆိုနေလေတော့ သူ့ရဲ့အဖော် စကားမပြောဘဲ
ငြိမ်သက်နေတာကို သတိမထားမိပါ။

‘အုပ်စုနဲ့ ကွဲနေတဲ့ မြေခွေးတစ်ကောင်၊ နှစ်
ကောင်နဲ့ ဖျံလို သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါ။ ကြောက်စရာ
တစ်ကောင်မှ မရှိပါဘူး’

လို့ ဗန်ချီးလ်က ပြောပါတယ်။ ပန်းချီဆရာက
ဘာမှမပြောပါ။

‘တောကောင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာကိုဆိုလို တာလဲ’

ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဗန်ချီးလ် က မေးပါတယ်။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင် ပဟော... မီးရထားလာပြီ’

လို့ ကန်းနင်းဟမ်းက ပြောပါတယ်။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ သစ်တောဖုံးနေတဲ့ သူ့ နယ်မြေထဲ မကြာခဏ အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက် တတ်သလိုပဲ ဗန်ချီးလ် လမ်းလျှောက်ပါတယ်။ အော်သံ ထူးခြားတဲ့ ငဟစ်ငှက်ကစပြီး တောပန်းကလေးတွေရဲ့ အမည်တွေကို သူသိနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အဒေါ်က သူ့ကို သဘာဝလောကပညာရှင်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ လမ်းတော်တော်လျှောက်မှာ ဖြစ်ပါ တယ်။ လမ်းလျှောက်နေရင်း တွေ့သမျှတွေကို မှတ်သား ထားတတ်တာဟာ သူ့ရဲ့ အလေ့အထ ဖြစ်တယ်။ ခေတ်ပေါ်သိပ္ပံပညာကို ကူညီရေးကိစ္စအတွက် မများ

ပြားလှပါ။ ခေါင်းလောင်းပုံသဏ္ဍာန် ပန်းကလေးတွေ ပွင့်လာတာတွေရင် အဲဒီအဖြစ်မှန်လူတွေကို သူက အကြောင်းကြားပါတယ်။ အဲဒီနှစ် ရာသီဥတုက ဖြစ်ပျက် မှုမျိုးရှိနိုင်ကြောင်း နားထောင်သူတွေကို သူက သတိ ပေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုရှိတယ်လို့ လူတွေက နားလည် သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ဗန်ချီးလ် မြင်တွေ့ခဲ့ရ တာကတော့ သူတွေ့မြင်နေကျ သာမန်မြင်ကွင်း မဟုတ် ပါ။ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်ထူထပ်တဲ့ ချောင်ကျပြီး နက်ရှိုင်း တဲ့ ရေအိုင်လေးအပေါ် မိုးနေတဲ့ ကျောက်တုံးတစ်ခု ပေါ်မှာ ၁၆ နှစ် အရွယ်လောက်ရှိ လူငယ်လေးတစ် ယောက် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းနေပါတယ်။ နေပူထဲမှာ ရေစိုနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ခြေလက်တွေကို မိမိကျကျနဲ့ ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်နေပါတယ်။ ရေထဲ ဦးစိုက် တိုးဆင်းခဲ့တဲ့ သူ့ဆံပင်တွေ ဟာ စိုနေပါတယ်။ ကျားလို စူးရဲလင်းလက်တဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဗန်ချီးလ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

ဒါဟာ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ ရုပ်
 လွှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စကားမပြောခင်မှာ ဗန်ချီးလ်ဟာ
 သူ့ကိုယ်သူ အတွေးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။
 ဒီလိုအကြည့်ရဆိုးတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဘယ်က ရောက်
 လာတာလဲ။ ဂျုံစက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဇနီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လမှာ
 ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါတယ်။ စက်ရုံ
 အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ပျောက်သွားခဲ့ရတာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။ တော်တော်ကြီးတဲ့ ကောင်လေးတစ်
 ယောက် မဟုတ်ပါ။

‘မင်း အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’
 လို့ သူက မေးလိုက်ပါတယ်။
 ‘နေပူစာလှုံနေတာပါ’
 လို့ ကောင်လေးက ဖြေပါတယ်။
 ‘မင်း ဘယ်မှာနေတာလဲ’
 ‘ဒီတောထဲမှာပါ’
 ‘ဒီတောထဲမှာ မင်း နေလို့မရဘူး’

လို့ ဗန်ချီးလ်က ပြောလိုက်ပါတယ်။
 ‘သစ်ပင်တွေက သိပ်ကောင်းတယ်ဗျ’
 စီးပိုးတဲ့ လေသံနဲ့ ကောင်လေးက ပြောပါ
 တယ်။

‘ညဘက် မင်း ဘယ်မှာအိပ်သလဲ’
 ‘ညဘက်ဆို ကျွန်တော် မအိပ်ဘူး၊ ကျွန်တော်
 စားတဲ့အချိန်ပဲ’

ဗန်ချီးလ်ဟာ သူ့ကို သဘောမပေါက်တဲ့
 ပြဿနာနဲ့ လုံးပန်းနေရလို့ စိတ်တိုဒေါသဖြစ်သွားပါ
 တယ်။

‘မင်း ဘာတွေကို စားသောက်နေလဲ’
 လို့ သူက မေးလိုက်တယ်။
 ‘အသားတွေ’
 လို့ ကောင်လေးက ပြောပါတယ်။ သူစားနေ
 သလို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်နဲ့ ဒီစကားကို သူက ပြောလိုက်
 ပါတယ်။

‘အသားတွေ၊ ဘာအသားတွေလဲ’

‘ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား၊ ယုန်တွေ၊ တောကြက်တွေ၊ တောယုန်ကြီးတွေ၊ မွေးမြူထားတဲ့ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေနဲ့ သိုးသားတွေပေါ့ဗျာ၊ ရနိုင်တဲ့အခါ ကလေးတွေကိုပါ စားရတာပေါ့ဗျာ၊ ကလေးတွေကို ညဘက်မှာ သေသေချာချာ ထိန်းသိမ်းထားကြတယ်၊ ကလေးအသား စားခဲ့ရတာ နှစ်လရှိသွားခဲ့ပြီဗျ’

ပြောလိုက်တဲ့ စကားရဲ့ သဘောသဘာဝကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး အခွင့်မရှိဘဲ ခိုးယူတတ်တဲ့ လုပ်ရပ် အကြောင်းရောက်အောင် ကောင်လေးကို ဗန်ချီးလ်က ကြီးပမ်းနေပါတယ်။

‘တောယုန်ကြီးတွေကို စားတဲ့အကြောင်း ပြောတာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြောပြနေတာပဲ၊ ငါတို့ တောင်စောင်းဟာ တောယုန်တွေကို ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ညဘက်မှာ ကျွန်တော် ခြေလေးချောင်းနဲ့ ရှာဖွေတယ်’

လို့ ပြောလိုက်တာဟာ အသိရခက်တဲ့ အဖြေ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ရှာဖွေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

လို့ ဗန်ချီးလ်က မေးလိုက်ပါတယ်။

လူငယ်ကောင်လေးဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရယ်ပါတယ်။ ကျေနပ်စရာ ခိုးခိုးခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်သလိုမျိုး ဖြစ်ပြီး မနှစ်မြို့စရာ ဒေါသနဲ့ ကြိမ်းဝါးသလိုမျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

‘ညဘက်မှာ ကျွန်တော်အဖော်အတွက် ဘယ်ခွေးတစ်ကောင်မှ ကျွန်တော် စိတ်မကူးဘူး’

ထူးဆန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေရှိပြီး ထူးဆန်းတဲ့ စကားတွေပြောတဲ့ လူငယ်ကောင်လေးဟာ တကယ့်ကို အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ဗန်ချီးလ် စတင်သိရှိခံစားလိုက်မိပါတော့တယ်။

‘ဒီတောထဲမှာ ငါ မင်းကို မထားနိုင်ဘူး’

သူက အာဏာသံပါပါနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီမှာထက် ခင်ဗျား အိမ်ထဲမှာ ထားချင်တယ် ထင်တယ်’

လို့ လူငယ်ကောင်လေးက ပြောပါတယ်။

ဗန်ချီးလ်ရဲ့ စည်းကမ်းတကျရှိတဲ့ အိမ်ထဲ ဒီလို ရိုင်းစိုင်းပြီး အဝတ်အစားမပါ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် ဝင်ဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားရဲစရာပါပဲ။

‘မင်း မသွားဘူးဆိုရင် မင်းကို ငါ ဖန်တီး ခဲ့မယ်’

လို့ ဗန်ချီးလ်က ပြောပါတယ်။

လူငယ်လေးဟာ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး အိုင်ထဲကို ခုန်ဆင်းချလိုက်ပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ဗန်ချီးလ် ရပ်နေရာအနီး ကမ်းပါးဘေးမှာ ရေစိုရွှဲနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲချလိုက်ပါတယ်။ ဖျံတစ်ကောင်လို စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ ထူးထူးခြားခြား ပြောစမရာမရှိပါ။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ လှဲလောက်တဲ့ အံ့ဩတုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာတွေကို ဗန်ချီးလ် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ရုတ်တရက် နောက်ပြန်ကူးလိုက်တော့ သူ့ခြေထောက်တွေ ချော်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျားလို မျက်လုံးဝါဝါတွေနဲ့ ချော်နေတဲ့ ကမ်းပါးပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ

ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကောင်လေးက ရယ်ပြန်ပါတယ်။ ဒေါသနဲ့ ကြိမ်းဝါးသံကြီးပါနေတဲ့ ရယ်သံထဲမှာ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံပျောက်သွားမတတ်ပါပဲ။ နောက်တော့ အံ့အားသင့်စရာ လျှပ်စီးလက်သလို လှုပ်ရှားမှုမျိုးနဲ့ ပေါင်းပင်တောထဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပါတော့တယ်။

‘အံ့မခန်း တောရိုင်းသတ္တဝါပါလား’

သူလဲကျသွားရာက ပြန်ထလာတော့ ဗန်ချီးလ်က ဆိုပါတယ်။ နောက်တော့ ကန်းနင်းဟမ်း ပြောတာကို သူ ပြန်သတိရမိပါတယ်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ သစ်တောထဲမှာ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်’

အိမ်ဘက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်းပြန်လာရင်း ဒီထူးဆန်းအံ့ဩစရာ အရိုင်းအစိုင်းလေးတွေ ရှိနေတာကို ခြေရာခံနိုင်မယ့် တောထဲက အဖြစ်အပျက်အမျိုးမျိုးကို ဗန်ချီးလ် ပြန်ပြောင်းတွေးနေရပါတော့တယ်။

ခုတစ်လော တောထဲမှာ သားကောင်တွေ
 လျှော့ပါးသွားနေတယ်။ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ မွေးမြူရေး
 ခြံတွေထဲက ပျောက်နေတယ်။ တောယုန်ကြီးတွေဟာ
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ရှားသထက် ရှားလာနေတယ်။
 တောင်ကုန်းတွေကနေ သိုးတွေကို တစ်ကောင်လုံး
 သယ်ယူသွားနေကြတယ်လို့ သူ့ကို တိုင်တန်းခဲ့ကြပါ
 တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခိုးယူဖမ်းရာမှာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်
 တဲ့ ခွေးတွေကို အသုံးပြုပြီး ဒီလူရိုင်းကောင်လေးက
 တောထဲမှာ ဖမ်းယူနေခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သလား။ ညဘက်
 မှာ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါနဲ့ ရှာဖွေခဲ့တယ်လို့ သူက
 ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ခါထပ်ပြီး သူ့နားမှာ
 ညဘက်ဆို ဘယ်ခွေးမှ မရှိဘူးလို့လည်း ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း စကားရိပ်သန်းထားခဲ့ပါတယ်။ တကယ့်ကို
 နားမလည်နိုင်စရာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ၊ နှစ်လ
 အတွင်းက မှတ်သားထားခဲ့တဲ့ ထိခိုက်ပျက်စီးမှုတွေကို
 ဗန်ချီးလ် တွေးနေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် အတွေးရပ်သွား
 ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွား

ခဲ့တဲ့ စက်ရုံက ကလေးလေးဟာ ပေါ်လာပါတယ်။
 ကလေးဟာ စက်ရုံအပြေးပြိုင်ပွဲမှာ လိမ္မာကျသွားခဲ့ပြီး
 ပျောက်သွားခဲ့ရတယ်လို့ သိရှိနားလည်ထားခဲ့ကြပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ရေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိတဲ့ သူတို့
 အိမ်အနီး တောင်စောင်းပေါ်က ငယ်သံပါအောင်
 အကျယ်ကြီးအော်ဟစ်တဲ့အသံကို သူမ ကြားခဲ့ရတယ်
 လို့ ကလေးရဲ့အမေကတော့ အမြဲပဲ ပြောနေပါတယ်။
 မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက ကလေး
 အသားစားခဲ့ကြောင်း မယုံနိုင်စရာ အပြောမျိုး ဒီကောင်
 လေးကို သူက မပြောစေချင်ပါ။ ဒီလို ထိတ်လန့်
 တုန်လှုပ်စရာကောင်းတာမျိုးကို ရယ်မောစရာအနေနဲ့
 တောင် မပြောသင့်ပါ။

ဗန်ချီးလ်ဟာ သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို ဆန့်ကျင်
 ပြီး တောထဲမှာ သူတွေ့ခဲ့ရတာကို အသိပေး ပြောပြ
 ဖို့ စိတ်ဆန္ဒမရှိပါ။ သူဟာ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့
 ဝင်နဲ့ တရားသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ပိုင်နက်အမြဲ
 ပေါ်မှာ ဒီလို မရေမရာ ဘာကောင်မှန်းမသိသူ တစ်

ယောက်ကို ပုန်းအောင်းခိုလှုံခွင့်ပေးနေတဲ့ အဖြစ်မှန်
ကြောင့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်ပြောစရာ
ဖြစ်နေပါတယ်။ သိုးတွေနဲ့ ကြက်ဘဲတွေ ခိုးယူနေလို့
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးတွေ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေဟာ သူ့
မှာ တာဝန်ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီနေ့ ညစာစားတော့ သူဟာ
ထူးထူးခြားခြား လုံးဝငြိမ်တိတ်နေပါတယ်။

‘နင့်အသံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ၊ ဝံပုလွေ
တစ်ကောင် တွေ့လာခဲ့တယ် ထင်တယ်’

လို့ သူ့အဒေါ်က ပြောပါတယ်။

ရှေးအဆိုဟောင်းတွေကို မကြားဖူးခဲ့တဲ့ ဗန်
ချီးလိက အခုလိုပြောလိုက်တာဟာ ကြောင်တောင်
တောင်နိုင်တယ်လို့ ထင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့မြေပေါ်မှာ
ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို သူ့တွေ့လာခဲ့ရင် သူ့စကားတွေ
ပြောလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်မှာ မနေ့က
ဖြစ်ရပ်ဟာ လုံးဝပျောက်ကွယ်မသွားသေးလို့ စိတ်ဘဝင်
မကျဖြစ်နေရပြီး ဗန်ချီးလိဟာ သတိတရရှိနေပါတယ်။

ကမ်းနင်းဟမ်းကို တွေ့ဖို့ အနီးရှိ မြို့တစ်မြို့ကို မီးရထား
နဲ့သွားမယ်လို့ သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
သူ့တောထဲမှာ ကမ်းနင်းဟမ်း တွေ့ခဲ့တဲ့ တောကောင်
ကြီးအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြတာ သူက နားထောင်
ချင်နေပါတယ်။ အဲဒီ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်
တာနဲ့အတူပဲ သူ့ရဲ့ထုံးစံ စိတ်ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုဟာ
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြန်ရလာပြီး သောက်နေကျ စီးကရက်
ယူဖို့ အခန်းထဲကို အေးအေးဆေးဆေး ဝင်သွားရင်း
ရွှင်မြူးတဲ့ တေးသွားသံစဉ်လေးတစ်ခုကို သူက ညည်း
ဆိုနေပါတယ်။

သံစဉ်လေးကို ညည်းဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်သွား
တဲ့အခါ တောထဲက ကောင်လေးဟာ ခြေတင်ခုံရှည်
လေးပေါ်မှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ လဲလျောင်းအိပ်စက်
နေတာကို သူ့တွေ့ရပါတယ်။ ဗန်ချီးလိ တွေ့ခဲ့ရတုန်း
ကလို မဟုတ်ဘဲ ကောင်လေးမှာ ရေသိပ်မစိုပါ။ ဒါပေမဲ့
သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သွင်ပြင်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားတာ
မရှိပါ။

‘ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒီကိုလာတာလဲ’

လို့ ဗန်ချီးလ်က ဒေါသထွက်ပြီး မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် တောထဲမှာမနေရဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာပဲ’

လို့ ကောင်လေးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ မတုန်မလှုပ်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီကို မလာရဘူးကွ၊ ငါ့အဒေါ် မင်းကို တွေ့သွားလိမ့်မယ်’

အမြင်မတော်တရော်တွေကို တွေ့နေရလို့ မလိုလားအပ်တဲ့ သူ့ညှဉ်သည်ကို သတင်းစာနဲ့ ကပျာကယာ ဗန်ချီးလ် ဖုံးအုပ်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အဒေါ် အခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။

‘ဒီကလေးလေးဟာ လမ်းပျောက်နေတယ်၊ မှတ်ဉာဏ်လည်း မေ့နေတယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ မသိဘူး၊ သူ ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး’

ဗန်ချီးလ်က ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရိုင်းအစိုင်း အလေ့အထကို ကသိကအောက်ဖြစ်စရာ ပွင့်လင်းတဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေနဲ့ နောက်ထပ် လုပ်လေဦးမလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ကလေးကို ဗန်ချီးလ်က ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

မစ္စဗန်ချီးလ်က အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။ ဖုံးထားတဲ့ သတင်းစာကို နေရာတကျရှိဖို့ ဗန်ချီးလ်က ကမန်းကတန်း နည်းနည်းလောက် လှမ်းဆွဲလိုက်ပါတယ်

အဝတ်အစားမပါ၊ အိမ်ခြေရာခြေမရှိတဲ့ လူငယ်လေးဟာ လေလွင့်ကြောင့်ကလေးတစ်ကောင်လို၊ အခြေအနေမဲ့ ခွေးကလေးတစ်ကောင်လို သနားစဖွယ် မစ္စဗန်ချီးလ်ကို အသနားခံနေပါတယ်။

‘သူ့အတွက် တို့ တတ်နိုင်တာတွေ လုပ်ပေးရမယ်’

လို့ သူမက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ခင်ဇာ

အတောအတွင်းမှာပဲ ဆက်သားတစ်ယောက်ဟာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးအိမ်ကို ရောက်ရှိလာပြီး ကောင်လေးရှိတဲ့အခန်းထဲ အဝတ်အစားတွေ၊ ဖိနပ်တွေ ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတာ မြင်လိုက်ရတော့ ဗန်ချီးလ်ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ကောင်လေးဟာ နဂိုရုပ် လုံးဝပျောက်သွားပါတယ်။ သူ့အဒေါ်ကလည်း သဘောကျသွားပါတယ်။

‘သူ့မှာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိရသေးခင်မှာ သူ့ကို တစ်ခုခုခေါ်ရမယ်၊ ဂါဘရီယယ်လ်အားနက်စ်လို့ ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

လို့ သူမက ပြောပါတယ်။

ဗန်ချီးလ်က သဘောတူပါတယ်။ ကောင်းမွန်သင့်တော်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သူတို့ကို လုပ်ခိုင်းစေလိုက်တာလားလို့ သူ့ကိုယ်သူ မယုံသင်္ကာဖြစ်မိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ငြီးငွေ့စရာ ဣန္ဒြေတည်လွန်းတာနဲ့ ကောင်လေး ပထမဆုံး လာချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ခွေးကြီးက

အိမ်ထဲကို အဝင်မခံတာတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ ဒွိဟတွေဟာ လျော့နည်းမသွားခဲ့ပါ။ အခုအခါ တဆက်ဆက် တုန်နေပြီး ခြံထောင့်မှာ ခါဝါငှက်ကလေး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်မြည်နေသလို အသံစူးစူးဝါးဝါးနဲ့ ဟောင်နေပါတယ်။ အချိန်ကုန်မခံဘဲ ကင်းနင်းဟမ်းနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

သူ ဘူတာကို ထွက်ခွာသွားတော့ သူမရဲ့ တနင်္ဂနွေကျောင်းစာသင်ခန်းမှာ နေ့လယ်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ဂါဘရီယယ်လ်အားနက်စ်ကို သူ့အဒေါ်က ခိုင်းစေထားပါတယ်။

ကင်းနင်းဟမ်းဟာ အစက စကားများများပြောသူ မဟုတ်ပါ။

‘ဦးနှောက်ရောဂါနဲ့ ကျွန်တော့်အမေ ဆုံးခဲ့ပါတယ်’

လို့ သူက ပြောပြပါတယ်။

‘ကျွန်တော် တွေ့ရမယ့် ဒါမှမဟုတ် မြင်ခဲ့ရ

ဖူးတယ်လို့ ထင်တဲ့ မဖြစ်နိုင်စရာ ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘာဝလောကကြီးထဲမှာ ကျွန်တော် မနေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါလိမ့်မယ်'

‘ခင်ဗျား ဘာကိုတွေ့ခဲ့တာလဲ’

လို့ ဗန်ချီးလ်က မရမက အတင်းမေးလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရတာဟာ သိပ်ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ တကယ့်ဖြစ်ပျက်မှုတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ရပ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးညနေခင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ အတူရှိနေတာပါ။ ခြံဂိတ်ဝနားက ချုံတန်းစည်းရိုးထဲမှာ တစ်ဝက်မှောင်နေတယ်။ နေဝင်ချိန်ရဲ့ မှိန်ပျံအလင်းရောင်ကလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်နေပါတယ်။ ရုတ်တရက်ပဲ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်ထီးနဲ့ အနီးအနား ရေကန်က ရေချိုးလာသူ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါတယ်။ ဘာအပင်မှမရှိတဲ့ တောင်စောင်းပေါ်ရပ်ပြီး နေဝင်တာ

ကို သူကြည့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားဟာ ရောမဒဏ္ဍာရီထဲက လူကိုယ်နဲ့ ဆိတ်ချို၊ ဆိတ်ခြေထောက်ရှိတဲ့ ပုံကို မြင်ယောင်စေတာဖြစ်လို့ စံနမူနာပြပုံစံတစ်ခုလို ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားမိပါတယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်မယ်လို့ တွေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက်မှာပဲ နေဟာ မြင်ကွင်းက နိမ့်ဆင်းသွားပြီး လိမ္မော်ရောင်နဲ့ ပန်းနုရောင်တွေ သဘာဝရှုခင်းက မသိမသာ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ အေးစိမ့်ပြီး မှုန်မှိုင်းလာပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အလွန်အံ့အာသင့်စရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ စောစောက ကောင်လေးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်’

‘ဘာဗျ... ဘာမှမရှိတဲ့အထဲကို ပျောက်ကွယ်သွားတာလားဗျာ’

လို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဗန်ချီးလ်က မေးလိုက်ပါတယ်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်စရာကောင်းတယ်’

လို့ ပန်းချီဆရာက ဆိုလိုက်ပါတယ်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်စက္ကန့်လောက်က ကောင်လေး ရပ်နေခဲ့တဲ့ ဘာပင်မှမရှိတဲ့ တောင်စောင်းပေါ်မှာ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် ရပ်နေခဲ့တယ်။ အရောင်က မည်းမည်း၊ အစွယ်တွေက ဝင်းလက်ပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မျက်လုံးဝါဝါကြီးတွေနဲ့ပျံ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လို့ ရပါတယ်’

ဗန်ချီးလ်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အချည်းအနှီး အတွေးနဲ့ လျှောက်တွေးနေပါတယ်။ ဘူတာရုံဆီကို အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေတင် လာနေပါတယ်။ ကြေးနန်း ရိုက်ဖို့ အတွေးကို သူ မရခဲ့။ ‘ဂါဘရီယယ်လ် အားနက်စ်ဟာ သမန်းဝံပုလွေ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေကို သယ်ဆောင်ပေးပို့ရာမှာ မလုံ လောက်တဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူမကို သော့ယူဖို့ သူက ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိဖို့

လျှို့ဝှက်စကားလို့ သူ့အဒေါ်က ထင်သွားနိုင်ပါတယ်။ မီးရထားစီးပြီးတော့ သူငှားလာခဲ့တဲ့ ကားက စိတ်တို စရာကောင်းအောင် နှေးလွန်းနေလို့ သူက ပျင်းရိနေပါတယ်။ ကားပေါ်က မြင်ရတဲ့ တောလမ်းကလေးဟာ ဝင်လှဆဲ နေရောင်ဖြန်းထားလို့ ပန်းနုသွေးရောင် ထနေပါတယ်။ သူရောက်တော့ သူ့အဒေါ်က သုတ်လို့မပြီး သေးတဲ့ ယိုတွေနဲ့ ကိတ်မုန့်တွေကို သိမ်းနေပါတယ်။

‘ဂါဘရီယယ်လ် အားနက်စ် ဘယ်မှာလဲ’ လို့ သူက အော်ပြီးမေးလိုက်ပါတယ်။

‘တူးရဲ့ ကလေးကို အိမ်လိုက်ပို့နေတယ်’ လို့ သူ့အဒေါ်က ပြောပါတယ်။

‘နောက်ကျနေပြီလေ၊ ကလေးကို သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်ခိုင်းလိုက်ရင် စိတ်မချရဘူး၊ နေဝင် သွားပုံက လှလိုက်တာနော်’

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်က အနီရောင် အလင်းကို ဗန်ချီးလ် သတိမထားမိပါ။ ဆည်းဆာအလှ အကြောင်း သူ ပြောမနေတော့ပါ။ တူးတို့အိမ်ကို

ရောက်တဲ့ လမ်းကျဉ်းကလေးပေါ်မှာ သုတ်ခြေတင်နေ
 ပါတော့တယ်။ လမ်းတစ်ဖက်မှာ စက်ရုံရဲ့ စမ်းချောင်း
 လေးက စီးဆင်းနေပါတယ်။ နောက်တစ်ဖက်မှာတော့
 တောင်စောင်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်တွေ ဖွေးလို့နေပါတယ်။
 နေဝန်းနီကြီးရဲ့ တစ်စတစ်စ လျှော့ပါးစပြုနေတဲ့ အနား
 တွင် အဝန်းကြီးဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ တွေ့
 နေရပါတယ်။ နောက်လမ်းချိုးတစ်ခုမှာ မလိုက်ဖက်တဲ့
 စုံတွဲတစ်တွဲကို သူတွေ့ရပါတယ်။ နောက်တော့ မြင်ရ
 တဲ့အရောင်ဟာ ရုတ်တရက် လွင့်ပြယ်သွားပြီး ပြာနှမ်း
 နှမ်းအလင်းရောင်သာ ရှုမျှော်ခင်းပေါ် တဆတ်ဆတ်
 တုန်ယင်မှုန့် ရှိနေပါတော့တယ်။ ကြောက်လန့်တကြား
 စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ခု ဗန်ချီးလ် ကြားလိုက်ရပြီး
 ပြေးလွှားနေတာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။

လိုက်ပို့ခံရတဲ့ တူးရဲ့ ကလေးကိုရော၊ ဂါဘရီ
 ယယ်လ်အားနက်စ်ကိုရော ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ်
 မတွေ့ကြရတော့ပါ။ ဂါဘရီယယ်လ်အားနက်စ် ချွတ်ထား
 ခဲ့တဲ့ အင်္ကျီကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရပါတယ်။ ကလေး

ဟာ ရေထဲကျသွားခဲ့လို့ ဂါဘရီယယ်လ်က အင်္ကျီကို
 ချွတ်ထားခဲ့ပြီး ရေထဲ ခုန်ဆင်းသွားကာ ဆယ်ယူဖို့
 ကြိုးစားခဲ့တယ် ထင်ရပါတယ်။ ဗန်ချီးလ်နဲ့ အဲဒီအချိန်
 က အနီးရှိ အလုပ်သမားတွေဟာ ဂါဘရီယယ်လ်ရဲ့
 အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ တွေ့တဲ့နေရာနားမှာ စူးစူးဝါးဝါး
 ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားခဲ့တာကို သိရှိ
 ခဲ့ကြရပါတယ်။ သူမမှာ ကလေး နောက်ထပ် ၁၁
 ယောက်ရှိနေတဲ့ မစ္စတူးဟာ သူမရဲ့ ဆုံးပါးသွားတဲ့
 သားကလေးအတွက် ပူဆွေးတာကို ကြိတ်မှိတ်ဖြေသိမ့်
 ခဲ့ပါတယ်။ မစ္စဗန်ချီးလ်ကတော့ ကောက်ရတဲ့ သူမ
 သားလေးအတွက် တကယ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရပါတယ်။
 သူတစ်ပါးအတွက် သူ့အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ စွန့်လွှတ်
 ခဲ့သူ အမည်မသိရတဲ့ ဂါဘရီယယ်လ်အားနက်စ်ကို
 အထိမ်းအမှတ် ကမ္ဘာ့ဦးစာတန်းပါ ကြေးဝါပြားတစ်ခု
 ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ စိုက်ထူထားဖို့ သူမအဒေါ်က
 စိတ်ကူးပါတယ်။

သူ့အဒေါ် ပြောသမျှ လိုက်လျောခဲ့တဲ့ ဗန်ချီးလ်

၃၄

ဒဿကျော်စွာ

ဟာ ဂါဘရီယယ်လ်အားနက်စ် အထိမ်းအမှတ်ကို
လက်ခံဖို့ ငြင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

□

တမလွန်လူ

THE MAN WHO DIED

by Eric Ambrose

၁၉၂၅ ခု၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့က ကျွန်တော်
သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ဟာ မတ်လ ၁၇ ရက် ဖြစ်တယ်ဆို
တာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပါတယ်။ ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေ
တဲ့ ဝှန်မာတင်ရဲ့ မျက်နှာထားအမူအရာကို ကျွန်တော်
ကြည့်နေပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သေအံ့မှူးမှူးအချိန်
မှာ လူတွေရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အတွေးတွေကို နားလည်သိရှိ
နိုင်တဲ့အစွမ်းဟာ သေတမ်းစာကို ထူးထူးဆန်းဆန်း
ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် တာဝန်ရှိတယ်
လို့ ကျွန်တော် ထင်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒီသေတမ်းစာတွေ
ကို စိတ်ဖောက်ပြန်မှုနဲ့ အကျပ်ကိုင်မှုတွေရဲ့ ရလဒ်အဖြစ်
ယူဆရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ငွေတွေအားလုံး ဂျွန်မာတင်ကို ကျွန်တော် သေတမ်းစာနဲ့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေအားလုံးထဲမှာ ဂျွန်ဟာ စိတ်ချရဆုံးလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြသခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေအကုန်လုံးကို ကျွန်တော် မုန်းပါတယ်။ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့က သူဟာ ကျွန်တော့်ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် သေဆုံးမှုး ဖြစ်နေတာကို သူ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ ကျွန်တော့်ငွေတွေ ရဖို့မဟုတ်ကြောင်း တခြားလူတွေကို ပြောဖို့၊ ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ ကျွန်တော့်ငွေတွေရဖို့ မဟုတ်ကြောင်း ပြောဖို့ ခေါင်းအုံးပေါ်က ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ထခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုတဲ့ သူနာပြုဆရာမကို ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော် သေသွားမှာကို မမြင်ချင်တဲ့ အနားမှာရှိနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျွန်မာတင်က တော့ ကျွန်တော် သေမလား၊ မသေဘူးလားဆိုတာကို ဂရုစိုက်နေသူတစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သိပ်အားနည်းနေပါတယ်။ ဂျွန်မာတင်က ကရုဏာသက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ယမ်းပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားက မည်းနက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လောင်ကျွမ်းစေနိုင်တဲ့ အင်အားချည့် ဒေါမာန်ဟုန်လောက် မည်းနက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်ရဲ့ မီးလျှံလေးကို သေခြင်းရဲ့ ဖုံးအုပ်မှုကြီးက တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းသတ်နေပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကြိုးစားမှုကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြပါတယ်။ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးအဖွဲ့ကို သုံးကြိမ်ပို့ခဲ့ရတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ အားနည်းတဲ့ သွေးခန့်နှုန်းအောက်မှာ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ဟာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရုံသာ ရှိပါတယ်။ အိပ်စက်ဖို့အတွက် ဟစ်အော်ပြီး ငိုကြွေးနေပါတယ်။ သေခြင်းရဲ့ ဖုံးအုပ်မှုက ပိုပြီးထူထပ်လာလို့ ကျွန်တော် ရုန်းကန်ပါတယ်။ မီးလျှံဟာ လျော့ပါးသွားပါတယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုဟာ

ပြင်းထန်လွန်းလို့ ဂျွန်မာတင် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အရေးမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားနိုင်ဖို့သာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့တိုင်း ထပ်တလဲလဲ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အိပ်စက်မှုနဲ့ မကြာခြားပါ။ ပိုမိုနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေရုံသာပါပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိပါ။ သူတို့ ငိုကြွေးပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သမယ် ထင်ပါတယ်။ သူတို့ မမျှော်လင့်တဲ့ သူတို့အတွက်ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါတယ်။ စွမ်းဆောင်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ သူတို့ရဲ့ကယ်တင်မှုကို ဖန်တီးလာနိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျွန်မာတင် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အစိုးရက နည်းနည်းလောက်ပဲ ယူသွားပြီး သူ့ကို ငွေတွေအားလုံး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဂျွန် စိတ်ဆိုးသွားခဲ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျွန်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေတွေကို ယူသွားကြတာဟာ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ သူက မိတ်ဆွေတွေကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို

ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး သေသွားလို့ တိုင်းပြည်က အပြီးစွန့်ခွာသွားခဲ့သူလို့လည်း ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ ‘စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ရာဇဝတ်မှု’နဲ့ ကျွန်တော် ဂျွန်မာတင်ကို မသိခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေကို သူ ဧကန်မချ ပြောခဲ့ပါတယ်။

၁၉၂၈ မှာရော၊ ၁၉၂၉ မှာရော အဲဒီနောက်ပိုင်းနှစ်တွေအတွင်းမှာပါ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သေဆုံးခဲ့ပြီးတဲ့ ၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့မှာလည်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောမပေါက်တဲ့ အရာတွေ ရှိနေပါတယ်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ပိုမိုတူးခြားဆန်းကြယ်မှုရှိခဲ့တာလို့ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ထင်မှတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သေခဲ့တယ်လို့ သဘောပေါက်သင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သဘောပေါက်မှုအတွက် အကြောင်းရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ရှင်းမပြပါဘူး။ တော်တော်အေးတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဂလဲဒစ်လမ်းကို ကျွန်တော် လျှောက်နေတုန်းမှာ မိုးနှင်းတွေ မျက်နှာကို

ရိုက်ခတ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကာကွယ်ဖုံးအုပ်လိုက်ရပါတယ်။ အိမ်နံပါတ် ၆၈ ကို ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်ရမှာဟာ ထူးဆန်းလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မော့ကြည့် ပါတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဲဒီအိမ်နားမှာ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ဟာ ဆေးသုတ်ဖို့ လိုနေပါသေးတယ်။ ထိပ်ဆုံးပြတင်းပေါက်အောက်က သံချောင်းတွေမှာ သံချေးတွေတက်နေပြီး အလွှာအလွှာ ကွာကျနေပါတယ်။ ခြံအကာအရံတွေလည်း ကျိုးပျက် နေပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် သေခဲ့ပြီဆိုတာ သဘော ပေါက် သိရှိပါတယ်။ ဒုတိယထပ်က ပြတင်းပေါက် တွေကို ကျွန်တော် ရပ်ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ အတွင်း ထဲ ဝင်ကြည့်ချင်တယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိပါ တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူနေနေသလဲ သိချင်လို့ ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ပိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ အသုံးပြုနေသလဲ သိချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါ

တယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော့် မတိုင်ခင် ကျွန်တော့်အဖေအိမ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခု တော့ရော။ အခုတော့ ဝှန်မာတင်ရဲ့အိမ် ဖြစ်နေပါ တယ်။

ကျွန်တော် ဂိတ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ကျွီ ခနဲ မြည်သွားပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ကျွီခနဲမြည်ပါ တယ်။ တံခါးအတွက် ကုန်ကျစရိတ် ဝှန်မာတင် မပေး ခဲ့ဘူး။ သူ့အဖေ မပေးခဲ့ဘူး။ တံခါးမှာ ပါရှိတာတွေ အတွက် ကုန်ကျစရိတ် သူမပေးခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့် ဂိတ်ဝတံခါးကို ဆီမထည့်တာလဲ။

သေအံ့ဆဲဆဲ တစ်ဒဂံတွေအတွင်း ကျွန်တော် ကြည့်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အမုန်းတရားဟာ ကျွန်တော့်မှာ ပြည့်လျှံ ထွက်လာပြန်ပါတယ်။ လှေကားထစ်တွေကို ကျွန်တော် တက်လိုက်ပါတယ်။ လှေကားထစ်နှစ်ခုက ကျိုးပျက် နေပါတယ်။ တံခါးကို ကျွန်တော် ခေါက်လိုက်ပါတယ်။ အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ နောက်တော့

အတွင်းထဲက တံခါးဆောင်ပိတ်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားရပါတယ်။ အဆောင်ထုတ် ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကလှုပ်နေပါတယ်။ အိမ်ဆင်ဝင်ရဲ့ အရိပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရပ်နေပါတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

နောက်တော့ တစ်လက်မလောက် တံခါးပွင့်လာပါတယ်။ မသပ်မရပ်နဲ့ ဖြစ်သလိုဝတ်စားထားတဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘာအလိုရှိပါသလဲလို့ မေးပါတယ်။

‘ဒီမှာ မစ္စတာမာတင် နေသလား’

ကျွန်တော် မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်တတ်စားတတ်တဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ကို ဝှန်မာတင်ကသာ ခိုင်းစေဖို့ ခေါ်ထားတတ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မာတင်ရဲ့ အပြစ်တွေကို ကျွန်တော် အမြဲသိရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ စိတ်ချအားထားရသူဖြစ်လို့ သူ့အပြစ်တွေကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိန်းကလေးက ပြောပါတယ်။

‘ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ’

သူမနဲ့ စာတစ်စောင် မပေးပို့နိုင်ခဲ့တာကို သိလို့ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်...

‘မစ္စတာမာတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါကွယ်’

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက တံခါးကို ဟထားတုန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့...

‘ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ’

ထွက်လာတဲ့ ဒေါသဟာ ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ပေါ်သွားလို့ ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းဟာ ပျောက်သွားပါတော့တယ်။

မိနစ်အတော်ကြာ ကျွန်တော် စောင့်နေပါတယ်။ နောက်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံတွေ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခြေသံတွေပဲလို့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တဲ့အခါ သူ ပျော်ပြီး

အံ့အားသင့်သွားမယ်ထင်လို့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ဒေါသဟာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သွားပါတယ်။

နောက်တော့ တံခါးဆီ သူလာပြီး ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ၆ လက်မသာသာလောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဘယ်သူလဲ’

သူက မေးပါတယ်။ အလွန်မှောင်နေပြီး အလင်းရောင်က အခန်းထဲမှာ မှိန်နေလို့ ကျွန်တော့် ဦးထုပ်နားပန်းအောက်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လူမမြင်ရတာ သိပြီး ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲလို့ သူ ချောင်းကြည့်နေတာ ကျွန်တော် မြင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို အထဲဝင်ဖို့ မပြောတော့ဘူးလား’

သူ ကသိကအောက်ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် သဘောကျနေပါတယ်။ သူ တုံ့ဆိုင်းနေတုန်းပါပဲ။

‘ဟင်နရီဘဲလ်ဆီက စာတစ်စောင် ကျွန်တော် ရထားတယ်’

သူက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပါတယ်။ တစ်ဒဂံ လောက် သူက ပြန်မပြောပါ။ နောက်တော့ သူ စကားပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် သိထားတဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့အသံ ထက်ပိုပြီး သူ့အသံဟာ တိုးတိတ်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

‘သူသေသွားတာ ရှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒါက သူ့ကို မှင်တက်မိသွားပုံ ရပါတယ်။ ထပ်ပြီး သူ တုံ့ဆိုင်းနေပါတယ်။

‘ဝင်လာမလား’

ကျွန်တော် ဟောခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ဒီ ဟောခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရတာဟာ ထူးဆန်းနေပါတယ်။

ဦးထုပ်ချိတ်တဲ့စင်ဟာ အဲဒီမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အိမ်တွင်း အလှစိုက်ပန်းအိုးကိုလည်း တင်ထားတဲ့ အောက်ခံခဲပေါ် လှေကားရင်းမှာ ရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မသေခင်က ထမင်းစားခန်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းကို သူက ခေါ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခန်းဟာ အခု တော့ ပုံဆွဲခန်းဖြစ်နေပါတယ်။

သူက မီးဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် လျှပ်စစ်မီးမတပ်ဆင်ခဲ့လို့ သူက လျှပ်စစ်မီး မဖွင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အမှောင်ထဲမှာပဲ ထိုင်ကြရပါ တော့တယ်။ သူ ကပ်စေးနဲ့တာကို ကျွန်တော် သဘော ကျခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော် ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ ထိတ်လန့်သွားမလား၊ သူ့မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားမလား လို့ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင် လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပုံ မပေါ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်က ကျွန်တော်သေတာ သူ မြင်ခဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာ သူ

တွေ့ခဲ့ရလို့ အံ့အားသင့်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ထင်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ ပါ။

‘ကျွန်တော့်အတွက် စာ ခင်ဗျား ရထား သလား’

သူက မေးပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟင်နရီဘဲလ်ဆီကပါ’

‘ဘယ်တုန်းက ခင်ဗျား ဟင်နရီဘဲလ်ကို သိခဲ့ တာလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ၁၉၂၅ ခု၊ မတ်လ ၁၇ ရက်မတိုင်ခင်ကပါ’

‘ခင်ဗျားကို သူက ဘာစာပေးခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီ နှစ် မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့မှာ သူ ကျွန်တော့်ကို စာမှ မပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ပိတ်ဆုံးမှာ သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့တာ ခင်ဗျားသိသားပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကို မြင်ခဲ့ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တယ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ငိုယိုခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား

မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ရှိခဲ့တာပဲ’

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့

ပါးစပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွေ ကျဉ်းပြီး ကျုံ့သွား

ပါတယ်။
‘အဲဒီတုန်းက လူငါးယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား

ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး’
ကျွန်တော် နောက်ကိုလှန်လိုက်ပြီး လည်ချောင်း

ထဲက အသံနက်နက်ကြီးနဲ့ ရယ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။
ရပ်လို့မရနိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

အခုတော့ သူ စိတ်ဆိုးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို
နားလည်သဘောပေါက်သွားပါတယ်။
‘ဒီစာက ဘာစာမို့လို့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား စကား

ပြောရတာလဲ၊ ကျုပ်က အားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်

အချိန်ကို လာမနှောင့်ယှက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ’

သူ့မျက်နှာကို မြင်ရပြီး ကျွန်တော် ဘယ်သူ

လဲဆိုတာ ပြောနိုင်ဖို့ သူ့ဘက်ကို ကျွန်တော် လှည့်လိုက်

ပါတယ်။
ကျွန်တော် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြောလိုက်

ပါတယ်။
‘ကျုပ်ဟာ ၁၉၂၅ ခု၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့

က သေခဲ့တဲ့လူဗျ’
သူ့မျက်နှာပေါ်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကို တွေ့

မြင်ရဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။
တစ်အောင်လောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ တအံ့တဩ

ငေးပြီး သူက ရပ်နေပါတယ်။ နောက်တော့ ရယ်ဖို့

သူ့အလှည့် ရောက်သွားပုံရပါတယ်။ ပူပင်မှုတွေအရ

ကြီးစားပြီး ရယ်နေရပုံပေါ်တာကို ကျွန်တော် သိလိုက်

ပါတယ်။ သူ ရယ်ချင်သလောက်ရယ်တာကို ကျွန်တော်

ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါဟာ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျား

ထင်တာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေကြေး

အမြောက်အမြားကို ခင်ဗျား အမွေရလိုက်တုန်းက ရယ်

စရာကောင်းသလိုပဲ၊ အခုလည်း ညီတူညီမျှ ခင်ဗျား ရယ်စရာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

ဒါဟာ သူ့ကို ထပ်ပြီး စပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

‘ခင်ဗျားက တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူပဲ’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ မနှစ်မြို့စရာ စူးစူးဝါးဝါး ရယ်သံကြီး သူ ဆက်လုပ်နေတာ နောက် ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ အားလုံး ပြီးသွားပြီပဲလေ။ သူရယ်တာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် ရဲ့ အခင်မင်ဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မယုံလိုက်လို့ရတာ ကျန်သေးတယ်ထင်လို့ မဟုတ် လား’

သူ့မျက်နှာပေါ်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါတယ်။ တံခါးက မပွင့်သေးပါ။ အနီးအပြင်ထွက်ဖို့ သူ ကျွန်တော့်နားကို လာရပါတယ်။

သူ ကျွန်တော့်အနားရောက်လာတော့ ကြောက် ရွံ့မှုဟာ ထိတ်လန့်မှုဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက် ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ သူလည်ပင်းနားမှာလို့ သူ တွေးထင်ခံစားသွားပါတယ်။ သူဟာ ၆၀ ကျော် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က လူငယ်လူရွယ် တစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အသုံးပြု လို့ မေ့သလောက်ဖြစ်နေတဲ့ လက်ရုံးရည်ဟာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိပါတယ်။ အသုံးပြုရမယ့်အချိန်မှာ ထုံးစံ မဟုတ်သလိုပဲ လက်ရုံးရည်က ကျွန်တော့်ကို အတွေး မပေါက်စေပါဘူး။ ပြီးသွားမှသာ အတွေးပေါက်စေ ပါတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝှန်မာတင်ကို အသက်မရှိ ဘဲ လဲကျသွားစေလိုက်တော့ သုံးခဲ့တဲ့ လက်ရုံးရည် ခွန်အားတွေကို ကျွန်တော် အံ့ဩရပါတယ်။ တစ်ဒဂံ လေးအတွင်းမှာပဲ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတဲ့ အမျက်ဒေါသ က ပေါ်ပေါက်စေခဲ့ပုံရပါတယ်။

ဖောင်းပွနေတဲ့ သူ့ရုပ်သွင်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပါတယ်။ သူ့ကို

တစ်ခါတုန်းက ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ချစ်ခင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို သူ မမှတ်မိဘူးလို့ ဇွတ်အတင်း ဟန်ဆောင်နေတာကိုတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြောင်းလဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟင် နရီဘဲလ်က ကျွန်တော့်ထက် ၆ လက်မ အရပ်ပိုရှည် တယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပါ။ ၅ ပေ ၁၁ လက်မရှိတဲ့ ဝှန်မာတင်ထက် ကျွန်တော်က နိမ့်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ၅ ပေ ၈ လက်မရှိပါတယ်။

မာတင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်နေတုန်းမှာ ထူးဆန်း တဲ့ အတွေးတစ်ခု စိတ်ထဲပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်တဲ့အခါ သူ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်ခဲ့ရမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ရှည်ပါတယ်။

ကြည့်မှန်ချိတ်ဆွဲထားတဲ့နေရာကို သွားဖို့ ဟော ခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကြည့်မှန်က

အဲဒီမှာရှိနေတုန်းပါပဲ။ မှန်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ကွဲနေပါ တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် မှန်ထဲကြည့်လိုက် ပါတယ်။

နောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်လို့ ကျွန်တော် မှင်တက်မိသွားပါတယ်။ ဆံပင်မည်းမည်းနက်နက်နဲ့ အသက် ၃၀ လောက် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဆံပင်ဟာ မီးခိုးရောင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

‘ငါမသေခင်တုန်းက ငါ့ဆံပင်တွေက မီးခိုး ရောင်တွေကွ’

လို့ ကျွန်တော် အော်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာက ရယ်စရာလို့ ထင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော် ရယ်မောမိပါတယ်။

နောက်တော့ ဝှန်မာတင် လဲကျနေတဲ့ အခန်း ကို ကျွန်တော် ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန် ချလိုက်ပြီး သူ့ကို ကြည့်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို

မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ် ခဲ့တာကိုတော့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

၁၉၂၅ ခု၊ မတ်လ ၁၇ ရက်ကစပြီး အဲဒီ စ လအတွင်း ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲလို့ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် မေးနေမိပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်ရဲ့ ဆန်းကြယ်မှု ပထမဆုံး အကြိမ် ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့တယ် ထင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခု အသက်ရှင်နေပါတယ်။ အဲဒီနှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိနေခဲ့တာလဲ။ ဘာ ကြောင့် အခု ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အားမာန်ပြည့်နေတာ လဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်ပြီး တန့်န့်နဲ့ ခံစားနေမိပါတယ်။ ပစ်စလက်ခတ် ဝတ်စားထားတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့အသံကို ကျွန်တော် မကြားလိုက်မိပါ။ သူမရဲ့မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံ တွေကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သူမ က ငယ်သံပါအောင် အော်ပါတယ်။ အလွန်ဆိုးဝါးပြီး

စူးရှလှတဲ့ အော်သံနဲ့ အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားပါ တယ်။ သူမအဖို့ ကြောက်လန့်စရာမြင်ကွင်းကို တွေ့ သွားခဲ့ရတယ် ထင်ပါတယ်။ သူမရဲ့သခင်ဟာ မီးလင်း ဖိုရှေ့မှာ လဲနေပါတယ်။ ပါးစပ်ဖျားမှာ သွေးစတွေနဲ့၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး မချိမဆုံ ဝေဒနာခံစားသွား ခဲ့ရလို့ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ လန်ပြီး သွားတွေပေါ်နေ ပါတယ်။

ကောင်မလေးရဲ့ အော်သံကြောင့် အဖြစ်မှန် တွေကို ကျွန်တော် သိရှိသွားခဲ့ရပါတယ်။ မကြာခင်မှာ ပုလိပ်တွေ လာတော့မယ်ဆိုတာ သိရှိပြီး ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ထခုန်လိုက်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ဖြေရှင်းနေရမှာဖြစ်လို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွား တာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး သတိရှိရှိနဲ့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးက လမ်းပေါ်ဆင်း လာပြီး မပီမသ ဗလုံးဗထွေးနဲ့အော်ခေါ်နေတာ ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရလို့

တခြားဘက်ကို ကျွန်တော် သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ငွေအကြွေတွေကို ကျွန်တော် စမ်းမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ထဲမှာ ၁၉၂၅ ခုက ကျွန်တော် သိခဲ့တဲ့ ပုံတွေနဲ့မတူတဲ့ ငွေစက္ကူတချို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။

ဟိုတယ်တစ်ခုကို သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်ပါတယ်။ ဟိုတယ်က ကျွန်တော့်ကို စာရင်း သွင်းတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ရေချိုးနေတော့မှပဲ ‘ဟင်နရီဘဲလ်’လို့ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာ သတိရမိပါတယ်။ ဒါဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟင်နရီဘဲလ် သေသွားခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားခဲ့ကြ တယ်။ သုံးရက်အတွင်းမှာ တွေ့သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂျွန်မာတင်ကို သတ်ခဲ့တာ အင်္ဂါနေ့က ဖြစ် ပါတယ်။ သောကြာနေ့မနက်ခင်း ကျွန်တော် ဟိုတယ်

နားနေခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ လူသုံးယောက် ကျွန်တော့် အနားကို ရောက်လာပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ တစ်ယောက်က တိုက်ရိုက်သိသာတဲ့ ပြုမူပြောဆိုပုံနဲ့...

‘ဂျွန်မာတင်ကို သတ်မှုကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အလိုရှိတယ်’

နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးပါ တယ်။

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပါတယ်။ ဟိုတယ် အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ကားရှိရာဆီ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ က ခေါ်သွားကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှုရှိပုံ မရှိပါ။ ဘာဖြစ်လေမလဲလို့လည်း ဘယ်သူကမှ သိချင် ကြပုံ မပေါ်ပါ။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အချိန်အတော်ကြာ မေးမြန်းနေတာတွေကလွဲလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဟင်နရီဘဲလ်လို့ ပြောနေ တာကို သူတို့က ပဟေဠိဖြစ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ သူတို့

က ဆိုပါတယ်။ လက်စပီဟစ်ဘတ်ဖြစ်မယ်လို့ သူတို့ က ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီအမည်ကို ကျွန်တော် မကြား ဖူးပါ။

ကျွန်တော့်အပေါ်စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို သတင်း စာတွေက အထူးအလေးဂရုပြု ဖော်ပြကြပါတယ်။ ကျွန်တော် မူမမှန်တာအတွက် အငြင်းအခုံ စကား များမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။ တရားစွဲဆိုနေမှုကို ကျွန်တော်က သိသိသာသာ စိတ်မဝင်စားလို့ တရားခံ ရှေ့နေက ဆာဂျိမ်းလစ်ဘန်းကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

သူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် မသိဘဲ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားစမြည်တွေ ပြောခဲ့ရပါ တယ်။ သူ ဘာကြောင့် စကားလာပြောတာလဲဆိုတာ မသိဘဲနဲ့လည်း စကားတွေ ပြောခဲ့ရပါတယ်။

သူဟာ စိတ်ညှို့သူရဲ့ မျက်လုံးတွေရှိပြီး သနား ကြင်နာတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားလူ တွေကို ကျွန်တော် မပြောခဲ့တာတွေ သူ့ကို အများကြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို နားလည်မယ်လို့

ထင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အမှုစစ်ဆေးစီရင်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့စကားတွေ ပြောခဲ့ပေမယ့် မဟုတ် တရုတ်တွေ သူ ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူ နားလည် သဘောမပေါက်ဘူးလို့ ပြသခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာ ‘ထူးခြားတဲ့ ပင်ကိုစရိုက်နှစ်မျိုး’ရဲ့ ရောဂါမဟုတ်ဘဲ ‘ပြောင်းရွှေ့အစားထိုးတဲ့ ပင်ကိုစရိုက်’ ရဲ့ ရောဂါဖြစ်တယ်လို့ သူက ဂျူရီလူကြီးကို ပြောခဲ့ ပါတယ်။ မှတ်မိတာမရှိဘဲ ဖြစ်ပျက်မှုအကြောင်းတွေ ကို အတိတ်မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ပထမ ရောဂါဟာ တကယ်မှတ်တမ်းရှိတယ်လို့ သူက ထင်နေ ပါတယ်။

မနောဆက်သွယ်မှုတွေနဲ့ အတွေးကူးပြောင်းမှု တွေအကြောင်း သူက ပြောပါတယ်။ အတင်းအဓမ္မ ကူးပြောင်းမှုအကြောင်း ပြောပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဝေးကြီးမှာ ရှိကြပြီး မနောနဲ့ ဆက် သွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ညီအစ်ကိုအကြောင်းကို သူက ဥပမာပေး တင်ပြပါတယ်။ အခုကိစ္စမှာ ဘာအသစ်အဆန်းမှ မရှိ

ဘူးလို့ သူက ပြောပါတယ်။ ဟင်နရီဘဲလ်ဆိုသူ သေခံခဲ့
မူးမူးမှာ ဝှန်မာတင်ကို မုန်းတီးမှု ကြောက်စရာကြီးမား
တဲ့ စွမ်းပကား သူ့မှာ ကောင်းကောင်းရှိခဲ့တယ်လို့ သူ
က ပြောပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို
ပြောခဲ့တာကြောင့် ဆာဂျိမ်းအနေနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့
ကောက်ချက်ချမှု မဟုတ်ပါ။

နားလည်ရခက်တဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ အဲဒီလူ
လက်စလီဟစ်ဘတ် (ကျွန်တော့်ကို သူက အဲဒီအမည်
ခေါ်နေပါတယ်)ဟာ သူ့ကို ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီး ဟင်နရီ
ဘဲလ်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပင်ကိုစရိုက်စွမ်းပကားဖြစ်တဲ့ အဲဒီ
စွမ်းပကားကို သူ့အပေါ် သွတ်သွင်းသတ်မှတ်ခဲ့တာ
ဖြစ်တယ်လို့ ဆက်လက်ပြောနေပါတယ်။ အဲဒီ စွမ်း
ပကားတွေ လက်စလီဟစ်ဘတ်ဆီ ရောက်တဲ့အခါ သူ
ဦးနှောက်ဟာ ဟင်နရီဘဲလ် လုပ်ဆောင်နေခဲ့ပါတယ်။
သူဟာ ဟင်နရီဘဲလ်လိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေပါတော့
တယ်။ ဟင်နရီဘဲလ် မသေခင်ကလေးမှာပဲ အဲဒီ
ပင်ကိုစရိုက်စွမ်းပကားကို လက်ခံရရှိခဲ့ပေမယ့် လက်

စလီဟစ်ဘတ်ရဲ့ မသိစိတ်ဆိုင်ရာ ဦးနှောက်ထဲမှာ အဲဒီ
စွမ်းပကားဟာ ဖြုပ်နေ ငုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ မှတ်မိသမျှ
လေးတွေက ဦးနှောက်အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်ဆီကို သယ်
ယူလာဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေရတတ်ပါတယ်။ ဟင်နရီဘဲလ်
နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို မှတ်မိတာမျိုးတွေ သိရှိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီ မှတ်မိသိရှိသမျှတွေ လျှိုထားခဲ့ရတာ ရှစ်နှစ်ကြာ
ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ညမှာတော့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု
ကြောင့် ဦးနှောက်ထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ လက်
စလီဟစ်ဘတ်ရဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနှစ်ဖြုပ်
စေတဲ့ စွမ်းပကား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ဝှန်မာတင်နဲ့
တွေ့ဆုံခဲ့ကြတဲ့ အဲဒီညကမူ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို
ပုလိပ်တွေ သိရှိခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ
လို့ ဆာဂျိမ်းက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟင်နရီဘဲလ်
မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဟင်နရီဘဲလ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ဘယ်သူမှ သံသယရှိကြမှာ မဟုတ်ပါ။ ဟင်နရီဘဲလ်
က ရုပ်ပိုင်းအရ သေသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ်ခက်

လေးမှာ စိတ်ပိုင်းအရ ဟင်နရီဘဲလ် အသက်ရှင်နေပါတယ်။ အဲဒီစွမ်းပကားဟာ ဘယ်လောက်ကြာရှည်တည်တံ့မလဲ သူ မသိပါ။

အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့နေက ဆက်လက်အရေးယူ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါတယ်။

‘လူသတ်ပေမယ့် စိတ်ဝေဒနာ’လို့ ဂျူရီလူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူက ရည်ညွှန်းပြောဆိုပါတယ်။ ဦးနှောက်ဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ဂျူရီလူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ဆိုလိုတာဖြစ်ကြောင်း သူက ဆိုပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြပါ။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မလုပ်လုပ်အောင် စေ့ဆော်မှုအရ လူတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရင် ဒါဟာ လူသတ်တာမဟုတ်ပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သူ့စိတ်ကို သတ်ဖို့မရည်ရွယ်ခဲ့ရင်လည်း လူသတ်တာမဟုတ်ပါ။ ကြိုတင်ကြံရွယ်မှုမရှိဘဲ စိတ်က ရုတ်

တရက် သတ်လိုက်ရင်လည်း လူသတ်တာမဟုတ်ပါ။ လူသေမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်စလီဟစ်ဘတ်က ဂျွန်မာတင်ကို သတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိကြပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ဒင်္ဂါမှာ သူ့စိတ်အခြေအနေအရ သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာက ဂျူရီလူကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ရယ်စရာကောင်းတာတွေကို ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်။ တရားသူကြီးက မဟုတ်ကဟုတ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ပေါင်းရုံးပြီး ဖော်ပြထားတာတွေ အကြာကြီးနားထောင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဟင်နရီဘဲလ်ဖြစ်ပြီး ဟင်နရီဘဲလ်က ၁၉၂၅ မှာ သေဆုံးခဲ့ပြီပဲလေ။

ကျွန်တော့်ကို ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း တွေ့ရှိကြပြီး သေဒဏ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တရားသူကြီးက တင်ပြချင်တာ ရှိပါသေးသလားလို့ မေးပါတယ်။

‘လက်စလီဟစ်ဘတ် ပြစ်မှုထင်ရှားတာ တွေ မြင်ခဲ့ကြရပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဇနီးလို့ တရားသူကြီးမင်း ပြောခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ပြစ်မှု

ပြီးပါပြီ။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဇနီးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဇနီး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီး မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဟင်နရီဘဲလ် ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်ပြည်ရဲ့ တရားဥပဒေအရ ဟင်နရီဘဲလ် လွတ်မြောက်သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်တော် သေရမှာ မကြောက်ပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်းက သေခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

တရားသူကြီးက သူ့ပခုံးကို တွန်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ စာတွေကို ဆက်လက်ဖတ်ပြနေပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်လည် လှည့်စားကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး စကားပြောဖို့၊ နားထောင်ဖို့ ဆရာဝန်တွေ ရောက်လာကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှတ်ယူမသွားကြပါ။ နောက်တော့ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဆုံးဖြတ်တဲ့ အရူးတွေရောက်လာပြီး အသနားခံစာတစ်စောင် ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်

စိတ်မနှံ့ဘူးဆိုတာ သူတို့တွေ သိသွားခဲ့ကြပြီ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ္တဇဆေးရုံ ပို့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခု အဲဒီကနေ ရေးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဓန္တရာသီရက်တွေဟာ ရှည်လျားနေပါတယ်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အိပ်စက်မှုကို ကျွန်တော် မက်မက်မောမော တောင့်တမိပါတယ်။ မရဏတရားရဲ့ အိပ်စက်ခြင်းကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

□

ပြေအောက်စီရင်ချက်

JUDGEMENT IN THE
UNDERWORLD

by Jack Lindsay

အုတ်ဂူတွေကို နောက်ထပ် အဓမ္မလုယက်
ယူငင်မှုတွေလုပ်တာ တီဘန်အာဏာပိုင်တွေ မတွေ့ရ
သေးလို့ အုတ်ဂူတွေရဲ့ မြစ်ဝှမ်းတောင်ကြားမှာ စောင့်
ကြပ်နေတဲ့ စစ်သားတွေ ချထားတာ မရှိပါ။ တစ်ချိန်
က နိုင်းမြစ်ကမ်းဘက်နဲ့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမြေရဲ့ ကမ်း
ဘက်ဆီကို စီးဆင်းခဲ့တဲ့ မြစ်ကြမ်းပြင်ဖြစ်ပြီး လျှိုကြီး
ဖြစ်နေတဲ့ လမ်းကနေ မြစ်ဝှမ်းတောင်ကြားဆီကို ပိုင်
ဘက်စံနဲ့ အီစာရီတို့က မသွားကြပါ။ ကုန်းမြင့်တွေပေါ်
မြင်းတွေနဲ့သွားရတဲ့ လမ်းကြမ်းကနေ သွားကြပါတယ်။
သူတို့ကို မမြင်ရတဲ့လမ်းကြောင်းရွေးပြီး သွားကြပါ
တယ်။ နေရောင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ပူလောင်နေတဲ့
အောက်က ကျောက်ဆောင်တွေကို သူတို့ နင်းလျှောက်
နေကြရပါတယ်။

တောလိုက်မုဆိုးတွေဖြစ်ကြလို့ သတိနဲ့ သွား
နေကြပါတယ်။ ဒီနေ့ သူတို့ ရှာဖွေမှာက သဲကန္တာရ
ထဲက တောယုန်တွေ၊ အာဖရိကဇာတိ ဆိတ်သမင်တွေ၊
တောဆိတ်တွေ၊ ကျားသစ်တွေ မဟုတ်ပါ။ ရွှေကိုသာ
ဖြစ်ပါတယ်။ တောလိုက်မုဆိုးတွေဟာ နိုင်းမြစ်ဝှမ်း
နားက မြက်ခင်းပြင်တွေနဲ့ အုန်းတောကြီးတွေဆီကနေ
အဝေးကို သွားကြရတဲ့ သဘောသဘာဝအရ သူတို့
အရဲစွန့်ပြီး သွားနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်
ယောက်က သတိပီရိယနဲ့ သွားနေကြပါတယ်။ ဒီလို
လျှောက်နိုင်ဖို့ သူတို့ လေ့ကျင့်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ ပျော်
ရွှင်မြူးစရာ အလင်းရဲ့ စူးရှတောက်ပမှုကတစ်ဆင့်
အီစာရီက ပိုင်ဘက်စံကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်
ကို နည်းနည်းလေး ချန်နေလိုက်ပါတယ်။ သူက
ပိုင်ဘက်စံကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတကာထက် စက်ဆုပ်
ရွံရှာပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စံက သူ့ကို ကြောနေပါတယ်။
မုဆိုးတစ်ယောက်၊ အပြေးသမားတစ်ယောက်၊ လေး
သမားတစ်ယောက်အဖြစ်မှာ သူ့ကို အသာစီးနဲ့ နိုင်နေ

ပါတယ်။ အခု နောက်ဆုံးမှာ အဆိုးဆုံးက ဝါသနာပါ
သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့လည်း သူ့ကို အနိုင်ယူနေပါ
တယ်။ သူက စကားပြောရပါတော့တယ်။
‘သိပ်စောသေးတယ်’
‘ကျောက်ဆောင်နားကို တို့ ရောက်နိုင်ပါ
တယ်’
အီစာရီက မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။
‘တောင်ကြားမြစ်ဝှမ်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး’
အုတ်ဂူသစ်တွေ တည်ဆောက်ထားတာ မရှိ
ပါ။ သေဆုံးသွားသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေအတွက် ဒီနေ့
ဒီအချိန် ရင်ခွဲရုံထဲမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းမှုတွေ မလုပ်
ကြပါ။
‘မျက်လုံးတစ်စုံလောက်ရရင် တော်ပါပြီ’
‘ဘယ်သူမှမရှိတာ ဒီလို နေပူကြီးထဲ တို့ပဲ
ရှိတာ’
ပိုင်ဘက်စံက တံတွေးထွေးလိုက်ပါတယ်။
သူ့ရဲ့ ကျစ်လျစ်တဲ့ ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိ ခန္ဓာကိုယ်
ကို စန့်လိုက်ပါတယ်။

‘တို့ စောင့်ရမှာပဲ’

ကျောက်ဆောင်ကို သူတို့တွေ့သွားကြပြီး အဲဒီ
ကျောက်ဆောင်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်လိုက်ကြပါ
တယ်။

အီစာရီက သူ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်နေပါတယ်။
ပိုင်ဘက်စ်ကို သူက မကြည့်။ သူက သူ့ကို ကြောက်
လွန်းလို့ သူ့မျက်လုံးတွေက ပေါ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပါ
တယ်။

စိတ်မသက်မသာ ပင်ပန်းမှု အရိပ်လက္ခဏာ
ပိုင်ဘက်စ်က မပြပါ။ သူက ပက်လက်လှန်ချလိုက်
ပြီး ပါးစပ်ကို ဖွင့်ထားကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေပါ
တယ်။ အီစာရီက မနာလိုတဲ့အပုန်းနဲ့ သူ့ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်း
ကောင်းတွေ တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ကို
လေးစားနေတဲ့ လူငယ်လေးအပေါ် ဗိုလ်ကျလွန်းတဲ့
စိတ်တွေ ပိုင်ဘက်စ်က လုံးဝမပြသခင်တုန်းကတော့
ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခုတော့

သူက အီစာရီရဲ့ ဘဝကို လွတ်လပ်ခွင့်မပေးတော့ပါ။
အရိပ်တစ်ခုလို၊ ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို အီစာရီရဲ့ ဘဝ
အပေါ် သူ့ရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် မာနကြီး အထက်စီး
ဆန်မှုတွေကို ထားပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အီစာရီက သူ့သွားတွေကို ကြိတ်ပြီး အသံ
ထွက်နေပါတော့တယ်။ ပိုင်ဘက်စ်ကတော့ အရိပ်
လက္ခဏာမပြပါ။ အီစာရီက ဒါကို သည်းမခံနိုင်တော့
ပါ။ သူက တည်တံ့ခိုင်မြဲတဲ့ စော်ကားမှုနဲ့ အထင်သေး
မှုတွေ ဆက်လက်ထားရှိနေပါတယ်။ အခက်ခဲဆုံး၊
အပင်ပန်းဆုံးနဲ့ အညစ်ညမ်းဆုံး အလုပ်တွေကို လုပ်နေ
ပြီး ဆုလာဘ်တွေ၊ အသိအမှတ်ပြုမှုတွေ ရရှိနေတုန်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇီနရာကိုတော့ သူက မျက်ခြည်
အပြတ်မခံပါ။ ရက်သတ္တပတ်တွေ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ပိုင်
ဘက်စ်ဟာ သူမကို ပိုးပန်းနေတယ်ဆိုတာ သေချာပါ
တယ်။ မနေ့က ညနေပိုင်း နေဝင်ရီတရောမှာ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို အီစာရီ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ရွာထဲက သဖန်း
ပိုး အပင်ဘေးမှာ တွေ့ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဇီနရာရဲ့

အဖေကို ပိုင်ဘက်စံဟာ တစ်ခါက ပြောထားခဲ့ပြီး သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိတာကို သူ သံသယမရှိခဲ့ပါ။ အီစာရီဟာ ဇီနရာကို လက်ထပ်မယ်လို့ နှစ်များစွာကြာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် နားလည်သိရှိထားတာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

သူ့ခါးပတ်ထဲက ဓားကို သူ့ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ တယ်။ သူ့လှဲနေတဲ့ သဲတရုပ်ရုပ် ကြမ်းတမ်းတဲ့မြေပြင် မှာရှိတဲ့ ပိုင်ဘက်စံကို သူက စိတ်ရောကိုယ်ပါ မလုပ် နိုင်ပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပိုင်ဘက်စံက ထိုင်ချလိုက် ပါတယ်။ ‘အချိန်ကျပြီ’ သူက ပြောပါတယ်။ နေဝင် ဆည်းဆာရဲ့ အရိပ်ကို သူက ကြည့်နေပါတယ်။ မကြာ ခင်မှာ နေဟာ အနောက်ဘက် သဲကန္တာရရဲ့ အနားဝန်း ကို ရောက်ရှိသွားပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့အောက် နစ်မြုပ်သွား တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှောင်ထု ရောက်ရှိပြီးနောက် ဖုံးကွယ်ဝှက်ထားတဲ့ လူသေတွေရဲ့ အရံအတား အခက် အခဲတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး ထိတ်လန့်စရာ အိုစီရစ်ရဲ့ဆီ ကို သူတို့သွားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

အီစာရီက ဖိန့်ဖိန့်တုန်နေပါတယ်။ ဓားကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။

‘ချမ်းတုန်နေပြီလား’

အထင်သေးပြီး စပ်စပ်စုစုနဲ့ ပိုင်ဘက်စံက မေး ခဲ့ပါတယ်။

‘အရိုးတွေထဲမှာ ငှက်ဖျားရောဂါမိလို့ပါ’

အီစာရီက ပြောလိုက်ပါတယ်။

ပိုင်ဘက်စံရဲ့ နှုတ်ခမ်း တွန့်သွားပါတယ်။

‘လာလေ’

မြေပြင်မြစ်ဝှမ်းထဲကို သူတို့ ဆင်းသွားပါ တယ်။ သဲလမ်းကြောင်းတွေတစ်လျှောက် သူတို့ မြွေ လိမ်မြွေကောက် တွားသွားနေကြရပါတယ်။ အီစာရီ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ပိုင်ဘက်စံကတော့ စိတ်မပါဘဲ အေးတီအေးစက်နဲ့ သူ့ကို နှောင့်နှေးနေစေပါတယ်။

‘မလောနဲ့ ဒီလမ်းဘက်ကို လာ’

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဲပူတွေပေါ် သူတို့ ဆင်း သွားပါတယ်။ ပူလွန်းလှပါတယ်။ သစ်ပင်မရှိ၊ သန်း

တွေ၊ မြက်ပင်တွေ မရှိ၊ ကျောက်ဆောင်နဲ့ သဲတွေဟာ တရစပ် ပူလောင်နေပါတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ အပူရှိန်နဲ့ ကျောက်နံရံတွေ ကွဲအက်တဲ့ ဒီနေရာမှာ ဖာရိုဘုရင်တွေ ရဲ့ အုတ်ဂူတွေကို မြှုပ်ထားပါတယ်။ လေက ခပ်ထန်ထန်ပြင်းထန်လာပြီး ငြီးငွေ့စရာ အောက်သိုးသိုးဖြစ်လာပါတယ်။

အီစာရီက ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး တံတွေးထွေးလိုက်ပါတယ်။ အားမရတရနဲ့ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပါတယ်။

‘အထဲက ပိုဆိုးတယ်နော်’

အထင်သေးတဲ့အပြောနဲ့ ပြုံးပြီး ပိုင်ဘက်စံက ပြောပါတယ်။

သူ့ဓားမြှောင်ဆီကို စမ်းနေတဲ့ သူ့လက်ကို ရပ်လိုက်ဖို့ အီစာရီက သူ့လက်ကို ဆုပ်လိုက်ပါတယ်။ အထဲမှာ ပိုဆိုးတာက ဒါလား။ ပိုင်ဘက်စံအတွက် ပိုဆိုးပါတယ်။ အုတ်ဂူအတွင်းမှာ အရာရာဟာ မတူဘဲ ကွာခြားတယ် ထင်ရပါတယ်။ ချွေးပြန်နေတဲ့ အမှောင်

ထုထဲမှာ အီစာရီရဲ့လက်ဟာ ရဲတင်းတဲ့ သတ္တိအစွမ်း ရလာပါတယ်။ သူဟာ ရိုက်ပုတ်ထိုးနှက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုင်ဘက်စံရဲ့ အထင်သေးတဲ့ အပြောကို တစ်ခဏလောက် သူက သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

သူတို့ လျှောဆင်းသွားကြပါတယ်။ ဘာစကား တစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။ သူတို့ စကားပြောလေ့မရှိ။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြဘဲ နာရီအတော်ကြာ သူတို့ သွားခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တော့ အောက်ခြေအနားကို ရောက်သွားကြပါတယ်။ ကျောက်ဆောင်ပြင်ရဲ့ တောင်ပူ အပေါ် တွားသွားနေကြပါတယ်။ ဝတ်ပြုဆုတောင်းတဲ့ နေရာတွေနဲ့ ကျောချမ်းစရာ ကျောက်တုံးတွေကို သူတို့ ဖြတ်ကျော်သွားရပါတယ်။ သင်္ချိုင်းဂူ လိုဏ်ခေါင်းတွေ နဲ့ ဝတ်ပြုဆုတောင်းတဲ့နေရာတွေ ရှိပါတယ်။ တချို့ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပါတယ်။ တချို့ကတော့ မပျက်မစီး ရှိနေပါတယ်။ ဒါဟာ မုဆိုးတွေကြည့်နေတဲ့ စေတီရဲ့ တွင်းဂူဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ အဲဒီဂူကို တွေ့ရှိပါတယ်။ တောင်တွေ

ရဲ့မျက်ကွယ်မှာ မမြင်ရတဲ့နေဟာ ထွက်နေတာ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းကို ကျော်လွန်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

‘လာ...’

ပိုင်ဘက်စ်က အော်လိုက်ပါတယ်။

ကွာကျနေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို သူတို့က ဖေးမသယ်ယူနေကြပါတယ်။ နောက်တော့ အတော် အတန်ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို သူတို့က ပခုံးတွေ နဲ့ တွန်းဖယ်ရွှေ့ကြပါတယ်။ နောက်တော့ ပြုလဲကျနေတဲ့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့တွေကို ရှင်းပစ်ကြပါတယ်။ ကျဉ်း မြောင်းတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းလမ်းကြောင်းထဲက သူတို့ ငုံ့ပြီး လူးလွန်သွားကြပါတယ်။ နောက်တော့ သင်္ချိုင်းဂူ အဝင်ဝထဲ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြပါတယ်။

ပိုင်ဘက်စ်က ဟိုစမ်းဒီစမ်းနဲ့ လုပ်နေတာ ရေနံ ခွက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ မီးမွှေးသစ်သား မီးခတ်ကျောက်တို့နဲ့ မီးခွက်ကို ထွန်းလိုက်ပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မှောင်နေတဲ့ တွင်းဟာ လင်းသွားပြီး အရိပ် တွေ ပေါ်လာပါတယ်။ လေက အပြင်ဘက်မှာ ထိတ်

လန့်ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် တိုက်ခတ်နေပါ တယ်။ သင်္ချိုင်းဂူတံခါးကတစ်ဆင့် လေက တိုက်ခတ် နေလို့ မီးတောက်ဟာ လှုပ်ယမ်းနေပါတယ်။ အီစာရီ က သူ့ ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။ သင်္ချိုင်းဂူ က ရိုက်နှက်ဖို့စွမ်းပကားတွေ သူ့ကို ပေးပါတယ်။

‘လာလေ’

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပိုင်ဘက်စ်က ပြောပါတယ်။

လှေကားထစ် အချိုးအကွေ့တွေကတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း သူတို့ ဆင်းလာကြပြီး လူသွားစင်ကြီ တစ်ခုကို တွေ့ကြပါတယ်။ ငုံ့ဝပ်ပြီး စင်ကြီတစ်လျှောက် သူတို့ သွားကြပါတယ်။ ဆင်ခြေလျှောအောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားကြပါတယ်။ သူတို့ ငုံ့ဝပ်ပြီးသွားနေကြတာ ဟာ နိမ့်လို့မဟုတ်ဘဲ ကျပ်ညပ်တယ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါ တယ်။ ပိုင်ဘက်စ်က ရှေ့က သွားပါတယ်။ အီစာရီက သွားချင်းရိုက်ကာ တုန်နေတာကို အောင့်ထားရပါ တယ်။ ကြောက်ရွံ့တာ မဟုတ်ပါ။ ထိုးနှက်ဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိရှိအောင် ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်တဲ့ အားထုတ်မှုဖြစ်ပါတယ်။ သူလုပ်ရမယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွင်းဘက်အခန်း ရောက်တဲ့ အထိ သူက စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ဇီနရာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အတွက် သတို့သမီးက ပေးရတဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ရွှေတွေကို သူက လိုချင်နေပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဇီနရာဟာ သူ့ဇနီးဖြစ်ရမှာပါ။ သေသွားတဲ့ ဖာရိုဘုရင်ရဲ့ ရွှေနဲ့ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေသွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စ်ကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ပူလောင်တဲ့ အတွင်းအကျဆုံးအပိုင်းမှာ ဆွေးမြေ့သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ထပ် လှေကားထစ်အကွေ့ ရှိနေပါတယ်။ အီစာရီက သတိရှိရှိနဲ့ ဆင်းပါတယ်။ မှားယွင်းတဲ့ တွက်ချက်မှုတွေ လုပ်မိလို့ သူ့ရဲ့ခြေလက်တွေ ထိမိခိုက်မိပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အလင်းရောင်ကို ကွယ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့အရိပ်က နံရံတွေနဲ့ အမိုးပေါ် ဝှေ့ယမ်းနေပြီး လူအယောက်တစ်ရာရဲ့ အရိပ်တွေနဲ့ တူပါတယ်။ ဆွဲအနေတဲ့လူတွေ ကံကြမ္မာဆိုးကို ပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြသလို မရပ်မနားနဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဗလုံးဗထွေး ပြောနေပါတယ်။

အဲဒီအရိပ်တွေက သတိပေးနေကြတာဟာ ပိုင်ဘက်စ်ကိုသာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုပ်ချောင်းချောင်းလုပ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့နည်းလမ်းနဲ့ မမြင်ရတဲ့ ရှေ့ဘက်ကနေ ပိုင်ဘက်စ် တိတ်တဆိတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ မထင်မှတ်ရတဲ့ ပိုင်ဘက်စ်ဟာ အရှေးပါပဲ။ သူ့ရဲ့အရိပ်က သူ့နောက်တကောက်ကောက် ကပ်လိုက်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျောက ဓားနဲ့ထိုးပြီး အဆုံးမစီရင်လိုက်လဲ။

စကြိုပေါ်မှာက သူတို့ ဆက်ပြီးဆင်းသွားနေကြတယ်။ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် နံရံပေါ်က ရုပ်တုတွေနဲ့ ပန်းချီတွေကို အီစာရီ မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးအောက်က နတ်ဘုရားတွေနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး နတ်ဆိုးတွေဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်စေတဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ ပေါ်လာပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အောက်ထဲမှာရှိတဲ့ အဲဒီလို စာအုပ်ထဲက မြင်ကွင်းပုံရိပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ထာဝရဘဝအတွက်

ခြိမ်းခြောက်မှုတွေနဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။
စီရင်ချက်နဲ့ နောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဘဝဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီရုပ်ပုံနံရံတွေကြား သူ ပထမဆုံး တွားသွား
ခဲ့တုန်းက ရုပ်ပုံတွေကို သူ ထိတ်လန့်ခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ပုံ
တွေရဲ့ ငြိမ်သက်တဲ့ သင်္ကေတ ဘုန်းတန်ခိုးတွေက
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မြဲမြံတဲ့
မှော်ပယောဂတွေဟာ ကျောက်သားတွေထဲမှာ စွဲနေလို့
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ မကြောက်လန့်
တော့ပါ။ သူကိုယ်တိုင်က စီရင်ချက်ရဲ့ လက်နက်
တန်ဆာပလာ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ နားလည်သိရှိပေ
မယ့် ရေးတေးတေးဖြစ်တဲ့ အဆုံးမဲ့ဖြစ်စဉ်ကြီးက အား
တက်စေတယ်လို့ သူက ထင်မြင်ခံစားနေပါတယ်။

ပိုင်ဘက်စံကို သတ်ဖို့ အချိန်မဟုတ်သေးပါ။
ကြမ္မာဆိုးကြုံမယ့် အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုတွေ
လုပ်ဖို့ ယဇ်ပလ္လင်ဆီကို ဦးဆောင်သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
သေသူနဲ့ ရွှေတွေရှိတဲ့ အခန်းဖြစ်ပါတယ်။ အိစာရီဟာ

အဲဒီအခန်းထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဆင်းမသွားဖူး
ပါ။

လေတိုက်နေတဲ့ အလင်းရောင်ထဲမှာ အဆုံး
မရှိတဲ့ အရာတွေရဲ့ အသက်တွေက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်
နဲ့ လှုပ်ယမ်းနေကြလို့ အိစာရီကို ထိတ်လန့်ကြောက်
မက်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ နတ်ဘုရားတွေ၊ သူတို့ရဲ့
မင်းမြောက်တန်ဆာတွေ ကိုင်တွယ်ခဲ့တဲ့ အဖျားကောက်
တုတ်တွေရဲ့ အပိုင်းအစတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

လေက မွန်းကျပ်နေပါတယ်။ ချွေးတွေက
မျက်စိတွေကို ပြာသွားစေပါတယ်။ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ
ဝင်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို သူတို့ ရောက်သွားကြပါတယ်။
အမိုးကို ခိုင်ခံ့တဲ့ တိုင်ကြီးလေးတိုင်နဲ့ ထောက်ခံထား
ပါတယ်။ မည်းမှောင်ပြီး သင်္ကေတဆန်တဲ့ ကျွမ်းကျင်
ဓာတ်ပညာရှင်တွေထဲ အရုပ်တွေဟာ နေရာတကာမှာ
ရှိနေကြပါတယ်။ ဖာရီရဲ့ နောက်ဘဝဟာ အဆုံးမရှိဘဲ
မြင့်မြတ်မှုထဲကို အန္တရာယ်တွေ၊ ဖျက်သိမ်းမှုတွေ၊ စီရင်
မှုတွေနဲ့ ကျိုးကြောင်းပြချက်တွေကနေ ဆက်ပြီး သွား

ပါတယ်။ ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ အိုစီရစ်။ မဆုံးသေး၊
မပြီးသေးပါလား။

ပိုင်ဘက်စံက လှည့်ပြီး အီစာရီကို ကြည့်လိုက်
တယ်။ အီစာရီက နောက်ကို တွန့်လိုက်ပါတယ်။
ပိုင်ဘက်စံရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကျယ်လာပြီး သူ့ရဲ့မေးရိုး
ထိသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှမပြောပါ။ သူ့ရဲ့
မျက်နှာကို တွန့်ပြီး အီစာရီကို ပြုံးပြပါတယ်။ အီစာရီ
ကို သူ့ရဲ့အပြုံးက ကြောက်လန့်စေပါတယ်။

‘ဒီလှေကားကို မင်း တွေ့ဖူးမှာ မဟုတ်
ဘူး’

အီစာရီက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါတယ်။ သူက
စကားမပြောရဲ့။ ဓားမြှောင်ဟာ ရဲရဲညီးနေသလို သူ့ရဲ့
အသားကို လောင်မြိုက်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်သနားကြင်နာ
မှုကို သူက တောင်းခံနေချင်ပါတယ်။ နံရံတွေပေါ်မှာ
ဖာရိုဘုရင်က အဆုံးစွန် တရားမျှတမှုရဲ့ပုံစံကို ကြိုးပမ်း
ပြီး ဆင်ခြင်အကဲဖြတ်နေပါတယ်။ အဆုံးသတ်နိဂုံးက
ဘယ်မှာလဲ။

‘ဒါဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲကွ၊ မိုက်မဲ
တဲ့ကောင်တွေ မတွေ့ဘူး’

ပိုင်ဘက်စံက ပြောပါတယ်။ သူက ပြုံးပြီး
အီစာရီကို ကြည့်နေပါသေးတယ်။

အီစာရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကြမ်း
ခင်းမှာ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ လှေကားဆီကို သူတို့ သွားကြ
ပါတယ်။ ပလာစတာတစ်ခုကို အီစာရီ နင်းမိလိုက်ပါ
တယ်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်
နေပါတယ်။ သူ လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ
ကြောက်ရွံ့လာမိပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပိုင်ဘက်စံ
နောက်ကို အငမ်းမရ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ လိုက်နေပါ
တယ်။ အချိန်ကျရင်တော့ သူ လုပ်ရတော့မယ်။ ပိုင်
ဘက်စံကို သူ သတ်ရမယ်။ အဲဒါဟာ အခု သေချာ
နေပါပြီ။ သူ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ’
ပိုင်ဘက်စံက ဟိန်းဟောက်လိုက်ပါတယ်။
အီစာရီက ကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်းပြီး ရပ်လိုက်မိ

က

ဒဿကျော်စွာ

တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲ မူးနောက်သွားပါတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ဖို့ ပိုင်ဘက်စံကို ဖမ်းမိချင်နေပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စံက လှေကားအောက်ဘက် ဆင်းသွားပါ တယ်။ လူသွားစကြိုလမ်းတစ်ခု ထပ်တွေ့ရပါတယ်။ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ပျင်းရိစရာကောင်း တဲ့ ခြေနင်းလျှောက်သံတွေက ပဲ့တင်ထပ်နေပါတော့ တယ်။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် စကြိုလမ်းတစ်ခု တွေ့ရ ပြန်ပါတယ်။ ပူပြင်းတဲ့ မြေကြီးအောက်က စကြိုမှာ သူတို့ သွားနေကြပါတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ အခန်းလေးခန်း ဆီသွားလို့ရတဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ သူတို့ ရောက်ရှိ သွားကြပါတယ်။

နောက်ထပ် လှေကားတွေ ဆင်းကြရပါသေး တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အခန်းကို ရောက်ရှိသွားပါတော့တယ်။ ပင်ပန်းပြီး ကျိန်းစပ်တဲ့ သူတို့မျက်လုံးတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ စကျင်ကျောက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရှေးခေတ် ကျောက်ဆစ်လက်ရာ ကျောက်

ကမ္ဘာဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

၇၉

တလားကြီးတစ်ခု မိန့်ပျော့ပျော့အရောင်နဲ့ ခန့်ခန့်ညား ညားကြီး တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရွှေတွေ၊ ခွက်ယောက် တွေ၊ ထိုင်ခုံတွေနဲ့ လူတစ်ယောက် လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုံး မရဏာရဲ့အပြင်မှာ ပုံရိပ်လို တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ် သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဘဝလောကကို နဂို ပုံမပျက်ဘဲ လက်ရှိလူတွေ ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့ ထားရှိပါ တယ်။ ကြည့်ရဲတာတွေရှိရင် အကြည့်ခံတာတွေအားလုံး ကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဏာ ရဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ ကြေးမုံမှန်သားပြင်ထဲကို ကြည့်ပုံသူမရှိပါ။ စကျင်ကျောက် ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အထဲ မှာ ဆေးစိမ်ထားတဲ့ ဘုရင်က လဲလျောင်းပြီး ကြေးမုံ ပြင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ လွတ်မြောက်မှုနဲ့ ကျိုးကြောင်းပြမှု၊ သူ့ရဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်မှုတွေကို စောင့်စား နေပါတယ်။

ရွှေပြားတွေဖုံးတဲ့ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ပိုင် ဘက်စံက မီးအိမ်ကို ချထားလိုက်ပါတယ်။ သူ့က

ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ရွေးဖယ်ထုတ်နေပါတယ်။ အခုတော့ အချိန်ပါပဲ။

ရောက်လာမယ်လို့ သူသိထားတဲ့ နိမိတ်ကို အီစာရီက စောင့်နေပါတယ်။ သူက မကြောက်ပါ။ စောင့်နေပါတယ်။ နိမိတ်ရောက်လာမယ်လို့ သူက သိနေပါတယ်။ ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက ခုံတွေကို ဆွဲယူနေလို့ တက၍ကျိမြည်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့အသားတွေ ပေါက်ပြဲ သွားသလို အီစာရီမှာ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူက ထိန်းချုပ်နေရပါတယ်။ သူ့ရဲ့အမုန်းဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်လို့ နတ်ဘုရားတွေ သူ့ဘက်ကရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စီရင်ချက်ရဲ့နေရာ နိဂုံးအဆုံးသတ်လား။ သေဆုံးတဲ့ ဖာရီဘုရင်ကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးစီရင်ခဲ့တဲ့ နေရာဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုထဲမှာ နစ်မြုပ်နေပါတယ်။

သူက ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ပိုင်ဘက်စ်ဆီကို အသံမကြားရဘဲ သူက သွားလိုက်ပါတယ်။ လာတော့မယ်။ လာပြီ။ စကျင်ကျောက်ခရား

အောက်က မြွေဟောက်တစ်ကောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျင်လျင်မြန်မြန် ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ သူ့ကို နင်းထားတဲ့ ခြေထောက်နားက ထွက်လာပြီး ပေါက်တော့မယ့်အနေအထားနဲ့ ခေါင်းကို ဟန်ချက်ညီညီနဲ့ ငြိမ်အောင် မြှောက်ထားနေပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ မြွေဟောက်ဖြစ်ပါတယ်။

ပိုင်ဘက်စ်နားကို ကပ်လာပြီး ပေါက်ဖို့ ခေါင်းထောင်လိုက်ပါတယ်။ အီစာရီကလည်း ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ထားပြီး အဆင်သင့်ပါပဲ။

သူက ပထမဆုံး သူ့ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဓားမြှောင်ဟာ ပိုင်ဘက်စ်ရဲ့ နောက်မှာ လင်းလက်သွားပါတယ်။

ပိုင်ဘက်စ်က ဆဲရေးတဲ့ စကားနဲ့ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကို ကြည့်ဖို့ လှည့်လိုက်ပါတယ်။ မြွေရဲ့ဦးခေါင်းဟာ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရဲ့ ဘေးဘက်မှာ ဓားမြှောင်နဲ့ စိုက်နေပါတယ်။

‘မင်း လုပ်လိုက်တယ်’

သူက အိစာရီကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ မြေ
ဟောက်ကို သူ မကြည့်နိုင်သေးပါ။

‘မင်း လုပ်လိုက်တယ်’

အိစာရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါဝယ်။ သူ ဘာ
ကြောင့်လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သူမသိ။ လူတစ်ယောက်
နဲ့အတူ နှစ်များစွာကြာ အမဲလိုက်နေသူဟာ သူ့ကို မြေ
ကိုက်မှာ ရပ်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲ အိုစီ
ရစ်က ဒါဟာ စီရင်ချက်လား။

သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ အမဲလိုက်ရှာဖွေ
တွေ့ရှိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်
တဲ့အခါ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။
နှစ်ယောက်သား အတူတကွ အမဲလိုက်ရှာဖွေခဲ့ကြတဲ့
အစောပိုင်းအချိန်ကာလတွေတုန်းကလိုပါပဲ။ သူက သူ
ကို ချစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်
ခဲ့သူကတော့ အဲဒီလူကို ချစ်ခင်နိုင်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် အချိန်မီ သတ်လိုက်တာ’

‘အေး’

အိစာရီက အဝေးကိုကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဘက်စ်ကတော့ တစ်ခုခုပြောဖို့
လုပ်နေရင်း သူ့ကိုပဲ ကြည့်နေပါတယ်။ ဒါဟာ အပြစ်
တင်မောင်းမဲတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါဟာ ခက်ခဲမှုတစ်ခုခု
ဖြစ်ပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုသတ်ဖို့ အချိန်မီရုံကလေး
ပါပဲ’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး’

လို့ ပိုင်ဘက်စ်က ပြောပါတယ်။ နောက်တော့
သူဟာ ပြောချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပါတယ်။

‘စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဇိနရာ
ကို ခင်ဗျားဆီက ယူသွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒီည
မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မုန်းခဲ့တယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး၊ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို တရားလမ်းကျဖို့ လုပ်ပေး
ပါတယ်။ ဒီည ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတ်ချင်နေခဲ့
တာ၊ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ’

အသက်ရှူကျပ်နေပေမယ့် သူက ပြောပြပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ပြောချင်တာက နောက်တော့ ကျွန်တော် ဇီနရာကို လက်လွတ်မခံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူဟာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မရှိတော့ပါဘူး၊ အခုအခါမှာ တော့ သူဟာ ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ သူဟာ ခင်ဗျား အမျိုးသမီးဖြစ်တာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် မရနိုင်ဘူးလို့ မနေ့ညက သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဦးဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ဒေါသထွက် သွားတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြော ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတဲ့ဗျာ’

သူ့မျက်လုံးတွေက အီစာရီကို နောင်တရစွာ နဲ့ စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ ခက်ထန်မာကျောလာပါတယ်။ အီစာရီက သူ့ကို

ကြောက်နေပါတယ်။ သူ့ကို မပြောခဲ့ဘူးလို့ ဖြစ်စေချင် နေပါတယ်။

သူက ဇီနရာကို ရယူလိုချင်စိတ် မရှိပါ။ ပိုင်ဘက်စံနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အဟောင်းတွေကိုသာ လိုချင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံး နှစ်ကာလတွေက ရဲဘော်ရဲဘက် ပျော်ရွှင်မှုကို သူလိုချင်နေပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ရယူချင်တဲ့စိတ် မရှိပါ ဘူး’

သူက အသံကွဲကွဲအက်အက်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ အဝေးကို သူက ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို လိုချင်စိတ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ’

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ဖြဲယူ ဆုတ်ခွာနေပါတယ်။

‘ကျွန်တော် မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း’

ခင်ဗျားကို သတ်ချင်နေခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတ်တော့မလို့’

သူက ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ အဲဒါက ပိုင်ဘက်စ်ရဲ့ ဩဇာအာဏာထဲ သူ့ကို အများကြီး ရောက်သွားစေပါတယ်။ ဖွင့်ဟဖို့ သူ့ရဲ့ မတတ်နိုင်မှုဟာ ထပ်မံပြီး သူတို့ကို ဝေးကွာစေပါတော့တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် ပိုင်ဘက်စ်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူ လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။

‘ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော် လိုလားပါတယ်’

လို့ပဲ သူ ပြောနိုင်ပါတယ်။

‘ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားကြရမယ်လေ’

ပိုင်ဘက်စ်က ပြောပြီး လှည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာတွေကို ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တုန်နေခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးနေခဲ့တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဇီနရာကို ရနိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် မယူချင်ပါဘူး’

နှစ်ယောက်သား မပြတ်မသား ရွံ့တွန့်တွန့် ရပ်နေကြပါတယ်။ ရုတ်တရက် တောင်ကုန်းတွေရဲ့ အလေးချိန်တစ်ခုလုံး သူတို့ပေါ်ကို ဖိကျလာသလို ထင်လိုက်ရပါတယ်။ တန်ပေါင်းများစွာ ကျောက်တုံးတွေ ကျလာသလို ထင်လိုက်ရပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ တာတွေနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ လူသွားစကြိုရှည်ကြီးတွေ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီစကြိုတွေကနေ သွားပြီး မက်မောတဲ့ မျက်စိတွေနဲ့ သူတို့ ရှာကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေ။ ဘာကြောင့် သူတို့ ရွှေလိုချင်ကြတာလဲ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မချသလို မသင်္ကာနဲ့ ကြည့်ကြပြီး ရွှေအဆင်တန်ဆာတွေနဲ့ ရွှေတွေကို သူတို့ ယူငင်နေကြပါတော့တယ်။ အပြန် သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သူမှ အရှေ့က မသွားချင်ပါ။ ထိခိုက်နာကျင်အောင်လုပ်ဖို့ အစွမ်းတွေ သူတို့ သွားကြပြီဆို

၉၈

ဒဿကျော်စွာ

တာကိုတော့ သူတို့ သိကြပါတယ်။ အရှိန်နဲ့အတူ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်ကြောက်ရွံ့နေကြ၊ သိပ်ပင်ယန်း နှမ်းနယ်နေကြပါတယ်။ ကျေးလက်အပိုင်းရဲ့ ညလေ ညင်းကိုသာ သူတို့ လိုလားနေကြတယ်။

ကျေးလက်တောပိုင်းမှာ သူတို့ အတူတကွ စေ့စပ်နိုင်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မုန်းကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ အပြင်မှာဖြစ် နေသမျှ ဘာမှမဖြစ်ပါ။

□

အချစ်နဲ့ ပိုက်ဆံ

LOVE OR MONEY

by Francis Stuart

အဘိုးကြီး မစ္စတာဘွတ်ကာဟာ အလွန်စိတ်
 ကူးယဉ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အတွင်းမှာ လက်နက်
 ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ရောင်းချပြီး ငွေကြေးချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာကြ
 လို့ သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသား ဂျွန်နီနဲ့အတူ သူတို့
 လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ တောမကျ မြို့မကျ နေရာ
 က အိမ်ကလေးမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ နေထိုင်ကြပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဆင်းရဲဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေရမှုဟာ
 မစ္စဘွတ်ကာရဲ့ ခေါင်းထဲ ရှိလာပါတော့တယ်။

မေဖဲယားမြို့ကို သူတို့ ပြောင်းရွှေ့ကြတော့
 မစ္စတာ ဘွတ်ကာအတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေဟာ
 ကုန်ဆုံးသွားပါတော့တယ်။ သူ့မိန်းမကို သူ တွေ့ရမြင်ရ
 နည်းသွားပါတော့တယ်။ သူ့မိန်းမဟာ ခပ်စောစောပိုင်း

မှာ ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝမလာတော့ပါ။ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို မမြင်ချင်လို့ သူ့ရဲ့ အားအင် ကုန်ခန်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ မပိတ်နိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်တဲ့ အခန်းဖြစ်ပြီး သူ့မိန်းမ ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့ လာမနေတဲ့အခန်းထဲမှာ အဘိုးကြီးဟာ အဆိပ်သောက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အသက် ၂၀ သာရှိသေးတဲ့ ဂျွန်နီကို အဘိုးကြီးက ငွေတွေထားခဲ့ပါတယ်။

ရှည်လျားပြီး ထူးဆန်းတဲ့ သေတမ်းစာထံမှ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိစေမယ့် ကြေညာချက်တစ်ခု ပါရှိပါတယ်။ တစ်ချိန်က ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့တဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ဘေးဒုက္ခဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ငွေတွေဟာ ဒီသဘာဝဖြစ်စဉ် ပြောင်းပြန်ရဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့ သားကောင်ဖြစ်တဲ့အထိ သူဟာ သူ့ရဲ့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ အိပ်စက်နားနေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုထားပါတယ်။

သူ့မိန်းမက စိတ်မနှံ့တဲ့ စာရွက်စာတမ်းရဲ့ ရေးသားချက်တွေအပေါ် မူတည်ပြီး သေတမ်းစာကို မဟုတ်

ပြန်ဘူးလို့ ပြောဆိုပါတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တိကျတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ မရှိပေမယ့် သူမက အခု အမှုရှုံးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့အတူ ဂျွန်နီ စေခိုင်းနေသမျှ သူမကို စားဝတ်နေရေး ကြည့်ရှုခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်မှုတွေဟာ အရင်ကအတိုင်းပဲ မပြောင်းလဲပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း တကယ့်ကို အရင်ကအတိုင်း တော့ မဟုတ်ပါ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ မကောင်းတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သေတမ်းစာ ခြိမ်းခြောက်မှု ရှိနေတဲ့အတိုင်း မစ္စတာဘွတ်ကာက သူ့ကို ခြောက်ပါတယ်။

အဘိုးကြီးရဲ့ အသံမျှင်းမျှင်းလေးကို သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက်က မကြာခဏ ကြားရတတ်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ငိုကြွေးသံကိုလည်း ကြားရတတ်ပါတယ်။ စကားလုံးတွေဟာ မသံကွဲလို့ ငွေတွေကို မက်နေတယ် ထင်ရပါတယ်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ဟာ သူတို့ခေါင်းပေါ်က လှုပ်မယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ည

ဘက်မှာ တံခါးတွေ ဂျိုင်းခနဲပိတ်သံတွေလည်း ကြားရပါတယ်။

တခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို သူတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပါတယ်။ အကြောင်းမထူးပါ။ ပိုပြီးခြောက်နေပါတော့တယ်။ သူ့သေတမ်းစာထဲက သူပြောဆိုထားတဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိနေလို့ သရဲလာနေနိုင်တာလို့ မစ္စဘွတ်ကာ တွေးမိပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူမကတော့ မသိပါ။

ပျန်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဘိုးကြီးရဲ့ ငွေတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့လောက်ပဲ တကယ်ပျော်ရွှင်ကြမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလို့ သူမက ထင်လိုက်ပါတယ်။ သူမရဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူအိပ်စက်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပျန်ကို အဲဒီအစီအစဉ် သူမက ပြောပြပါတယ်။ ပျန်က လက်မခံပါ။ သူက အသောက်အစား၊ အပျော်

အပါး လိုက်စားသူဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လောင်းကစားလုပ်၊ အရက်သောက်ပြီး မိန်းမရှုပ်ပွေတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

နွေရာသီရဲ့ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာ အမှတ်မထင် အဖြစ်တစ်ခုကို သူ ကြုံရပါတယ်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုက အပြန်လမ်းမှာ သူ့ရဲ့ကားကြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ ပျက်လို့ တောရွာလေးတစ်ရွာမှာ သူ သောင်တင်နေခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကားမောင်းသမားက ကားကို ကြည့်ရှုပြင်ဆင်နေတုန်း သူက ရွာထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုဆီကို လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမှန်း သိသာရတဲ့ ဧည့်သည်အခန်းထဲဝင်သွားတော့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ဟာ နောက်က ပြေးသွားပါတယ်။

‘ဘရန်ဒီနှစ်ပက်’

လို့ ဘွတ်ကာငယ်လေးက မှာလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မနှစ်မြို့ဟန်နဲ့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

အသက် ၂၀ အရွယ် ဂျုံးဆိုသူ အမျိုးသမီးလေး

က ထူးခြားတဲ့ဧည့်သည်ဆီကို သူမကိုယ်တိုင် အရက်
 သွားပို့ပေးဖို့ သူမရဲ့အဖေကို ခွင့်တောင်းနေပါတယ်။
 ကောင်မလေး ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတော့ ဝှန်ဘွတ်
 က သူမကို ချက်ချင်းပဲ သတိပြုမိလိုက်ပါတယ်။
 မိတ်ကပ်မလိမ်းချယ်ဘဲ ဒီလောက်ဆွဲဆောင်တဲ့ မိန်း
 ကလေးကို သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ သူမဟာ
 ငယ်ရွယ်နုပျိုပါတယ်။ နုပျိုပြီး အပြစ်ကင်းစင်လှပါ
 တယ်။ အမှန်ပါပဲ။ သူမက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစေပါ
 တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူလုပ်နေကျ နည်းလမ်းတွေဟာ ဒီ
 နေရာမှာ အဆင်ချောမွေ့နိုင်စရာ မရှိတာ သူ သိပါ
 တယ်။ သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ ကြောင်သွားပါတော့
 တယ်။

စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နှစ်ရက်ကြာပြီးနောက်
 သူဟာ ဂျုံးကို တွေ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးအဖေ
 တည်းခိုခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှာ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ လန်ဒန်နဲ့ တစ်မိုင်ဝေးပါတယ်။ ဂျုံးက ရွှေရာသီ

ဝတ် ဂါဝန်လေးကို ရိုးရိုးပဲဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမရဲ့
 ဦးထုပ်ကို လက်မှာကိုင်ထားပါတယ်။ ဂျုံးကို မြင်လိုက်
 ရတော့ သူ အရမ်းပျော်သွားပါတယ်။

‘လှလိုက်တာကွယ်’

လို့ သူပါးစပ်က ပြောလိုက်မိပါတယ်။

ဂျုံးရဲ့ နုပျိုမှု ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်အလှနဲ့ ခြောက်
 ပြစ်ကင်းစင်မှုတွေက သူ့ကို ရှက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ အခက်ကြုံတွေ့
 စေပါတယ်။ နောင်တရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေက မဟုတ်
 ဘဲ သူမကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်
 နေရာရာကို သူခေါ်သွားရင် သူတို့နှစ်ယောက် ရှိကြရာ
 ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ယှဉ်ကြည့်တဲ့အသိက သူ့ကို အခက်
 ကြုံစေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပျော်
 အပါးလိုက်စားမှုရဲ့ သဘောထားတွေကို သူ သတိပြုမိ
 ပြီး သူပါးစပ်က ရမ္မက်သွေးကြွတဲ့ ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်တွေ
 ကို သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းမွှေးမည်းမည်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထား
 လိုက်ပါတယ်။ မနက်စာစားဖို့ သူမကို အေးချမ်း

ဆိတ်ငြိမ်ပြီး ဈေးကြီးတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်
ဆိုင် သူက ခေါ်သွားပါတယ်။

စားသောက်ပြီးကြတော့ ဝယ်ချင်တာဝယ်ဖို့
သူက သူမကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဝှန်ဟာ အမှားတွေ
ဘယ်လောက်ရှိရှိ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အကျိုးအမြတ်ရရှိ
ဖို့ ဘယ်တော့မှ အကုန်အကျ ငွေယိုပေါက်ကို မလုပ်ပါ။

ဘွန်းလမ်းက ရတနာဆိုင်တစ်ခုမှာ သူမကိုယ်
တိုင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရွေးချယ်ဖို့ သူက သူမကို
ပြောပါတယ်။ သူမ သဘောထားအကဲဖြတ်ချက်ရဲ့
လိမ္မာပါးနပ်မှုက သူ့ကို အံ့အားသင့်သွားစေပါတယ်။
မဆိုင်းမတွ သူမက ရွေးယူလိုက်ပါတယ်။ စိန်ကြီး
တစ်လုံးတည်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကို သူမက
ကောက်ယူလိုက်ပါတယ်။ လက်စွပ်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သူ
အဖို့ အံ့အားသင့် လန့်ထိတ်သွားစေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပြုံးပြီး သူက ဝယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ကားထဲ
ပြန်ရောက်ကြတော့ သူမကို သူက ဖက်လိုက်ပါတယ်။

‘အိမ်ကိုသွားကြမလားဟင် အချစ်’
သူက သူမကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်ပါတယ်။

‘မြင်းပွဲသွားရင် မကောင်းဘူးလား’
သူမက မေးငိုက်ပါတယ်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မြင်းတွေက မင်းကို
မြူးစေမယ်လို့ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူးကွာ’

သူက ချက်ချင်းပဲ သဘောတူလိုက်ပြီး...
‘ဆန်ဘက်ကွင်းကို မောင်းဟေ့ ဂျင်မီ’
လို့ ကားမောင်းသူကို သူက ပြောလိုက်ပါ
တယ်။

‘မင်းအတွက် ဘယ်မြင်းကို လောင်းပေးရမလဲ
အချစ်ရယ်’

ပထမမြင်းပွဲမစခင် သူက သူမကို မေးလိုက်
တယ်။

‘အီဗာရာကို လောင်းပေးပါ’
မဆိုင်းမတွ ချက်ချင်းပဲ သူက ပြောလိုက်ပါ
တယ်။ သူမအတွက် သူဟာ ပေါင်တစ်ရာလောင်းလိုက်
တယ်။ သူပေးထားတဲ့ သူ့မှန်ဘီလူးနဲ့ ဂျိုးက မြင်းပွဲ
ကြည့်နေပါတယ်။ အီဗာရာက ထိပ်ကပြေးနေပြီး မြင်း

တွေ တာလွတ်ရာက တစ်ဖာလုံလောက်ရှိတော့ သူမက မှန်ဘီလူးကို အောက်ချလိုက်ပါတယ်။

‘သူ ရှုံးသွားပြီ’

လို့ သူမက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တခြားမြင်းနှစ်ကောင်က ကျော်သွားပြီး ပန်းတိုင်ကို နီးကပ်သွားပါတယ်။ သူမရဲ့ အမြင်ထက်မြက်မှုကို ဝှန်က အံ့ဩသွားပါတယ်။

‘ကိုယ့်အချစ်က မြင်းပွဲတွေကို ရောက်ဖူးတယ်ထင်တယ်’

လို့ သူက မေးလိုက်တော့ သူမက ခေါင်းခါပါတယ်။

‘ဒါမျိုးတွေအတွက် ကျွန်မ ဘယ်ကပိုက်ဆံရမှာလဲရှင်’

အပြုံးကလေးတစ်ချက်နဲ့ သူမက ပြန်ပြောလိုက်တာလေးကို ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာလို့ သူက ထင်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ မြင်းတွေ ဒုန်းစိုင်းပြေးကြတာကို

ကြည့်ဖို့ မနက်စောစောမှာ ညူးမားကက်ကို ကျွန်မလမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ပါတယ်။ အဖေ့ရဲ့ဆိုင်နဲ့ ငါးမိုင်၊ ခြောက်မိုင်လောက် ဝေးပါတယ်’

‘ကံဆိုးတာပဲ’

လို့ ဘွတ်ကာလေးက တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ပိုပြီးတော့လည်း အံ့ဩသွားမိပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ ကြည့်နူးနှစ်သက်သွားမိပါတယ်။ သူ မက်မော တောင့်တတာတွေအားလုံး သူမမှာ ရှိမယ့်ပုံ ပေါ်ပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ တွေ့ရဖို့ မမျှော်ခဲ့တာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခြောက်ပြစ်ကင်းစင်မှု၊ အသိဉာဏ်ရှိမှု၊ အတွေ့အကြုံများပြီး ခေတ်မီမှုနဲ့ ရိုးစင်းပြီး နှစ်လိုဖွယ် ဆွဲဆောင်မှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

တတိယပွဲစဉ်အတွက် မေတ္တာရဲ့ညချမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ မြင်းကို သူမက ရွေးပါတယ်။ မြင်းရဲ့နာမည်ကို သဘောကျလို့ ဘွတ်ကာလေးက ပေါင်နှစ်ရာလောင်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့လောင်းတဲ့မြင်းက နိုင်ပါတယ်။ ဂျုံးကတော့ အရင်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ ရှိနေပါတယ်။ အနိုင်ရရှိတဲ့ ငွေပေါင်တစ်ရာတန်တွေချည်းပဲ ပေါင်နှစ်ထောင် သူမကို သူက ပေးလိုက်တော့ သူမက သူ့ကိုပြုံးပြပြီး သူမရဲ့ လက်ကလေးထဲကို ငွေတွေ ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့...

‘အခု ကျွန်မ အိမ်ကိုမပြန်ချင်တော့ဘူး’
လို့ ပြောပါတယ်။

သူမအဖေ တည်းခိုခန်းရှိတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အဲဒီညက သူ့ကို သူမက ထားခဲ့တော့ နက်ဖြန်မနက်ခင်း တစ်ခါလောက် သူ့ကို ထပ်တွေ့ဖို့ သူမဆီက ကတိတစ်ခု သူက တောင်းခဲ့ပါတယ်။

သူမအဖေရဲ့ တည်းခိုခန်းကို ရောက်တော့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အဖေ့ကို ဂျုံး တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ကို လှမ်းပြီး သူမက...

‘ယိုဝမ်းဖို့ ပိုက်ဆံရခဲ့ပြီ’

လို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီး ဘရန်ဒီနှစ်ပက် ပေးဖို့ သူမအဖေ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူမအခန်း

ရှိရာဆီ လှေကားက ပြေးတက်သွားပါတယ်။ သူမရဲ့ ဘေးနားက အထုပ်တွေနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ သူမ ထိုင်ချ လိုက်ပါတယ်။ အံ့ဆွဲထဲက မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး နေ့စွဲအောက်မှာ အောက်ပါတို့ကို ရေး သွင်းလိုက်ပါတယ်။

ငွေသားနဲ့	ပေါင် ၁၂၀၀
စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း	ပေါင် ၁၀၀၀
အဝတ်အစားအမျိုးမျိုး	ပေါင် ၁၁၀
စုစုပေါင်း	ပေါင် ၂၃၁၀

ဒီလိုနဲ့ နွေရာသီတွေနဲ့ ဆောင်းဦးရာသီတွေ ကျော်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျွန်ဟာ သူမကို ငြီးငွေ့ရိုးအိမ် သွားပါ။ သူမအဖေ တည်းခိုခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သူမကို သူက ကားနဲ့ဝင်ခေါ် တဲ့အခါတိုင်းဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ခေါ်ရသလိုပါပဲ။ သူ ရှာတွေ့နိုင်မယ့်နေရာမှာ သူမက အမြဲရှိနေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရိပ်မည်းတစ်ခုက အဲဒီပျော်ရွှင်ရာ

နေ့တွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းမြောင်းစောင့်စားနေပါတယ်။ ပထမဆုံးကတော့ တစ်စတစ်စ ဆုတ်ယုတ်လာနေတဲ့ ဘွတ်ကာကြီးရဲ့ ဥစ္စာနေ ငွေကြေးတွေဟာ လျင်လျင်မြန်မြန် လျော့ပါးလာနေပါတယ်။ ဒုတိယကတော့ သရဲခြောက်မှုတွေက ပိုများလာပြီး ဘွတ်ကာလေးမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာပါတယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်ခါတုန်းက ဥစ္စာနေတွေ တစ်စတစ်စ ဆုတ်ယုတ်နေတာနဲ့အတူ ငွေကြေးတွေသုံးနေတဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေဟာလည်း သူ့ကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှု ထားဖို့ ဝေးကွာလာနေတဲ့ အသိနဲ့ သရဲက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ခြောက်နေပုံရပါတယ်။ အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ ညတွေနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရမှုတွေဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားကွက် ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ အကျင့်ပျက်သားက တောသူမ တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းဖော်နေမှုကို သူ ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်နိုင်စရာမရှိဘဲ သူ့ကို စိတ်ခံစားစေရလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသိုင်းအဝန်းကြီး

က အခြေခိုင်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီလူငယ်လေးဟာ ဆင်းရဲပြီး မွဲပြာကျသွားမှသာ ဆုံးခန်းတိုင်သွားမှာ ဖြစ်တော့တယ်။

နောက်နှစ် နွေဦးရာသီစောစောပိုင်းမှာ အဲဒါတကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သိသာထင်ရှားမှုတစ်ခုဟာ အပေါ်မှာ ရုတ်တရက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မိန်းကလေးက သူ့ နောက်ဆုံးဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ရဲ့ ကျသင့်ငွေအတွက် ရတနာဆိုင်ကို သူပေးပို့လိုက်တဲ့ ချက်လက်မှတ်ဟာ ဘဏ်ကို ငွေပေးထားခြင်းမရှိကြောင်း စာရောက်လာပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူတို့ ကြိတ်ပုန်းခုတ်နေကြတာ အကုန်လုံး သူမရဲ့အဖေ သိရှိသွားပြီး ဘွတ်ကာလေးနဲ့ သူမတို့ တွေ့ဆုံနေမှုတွေကို ဆုံးခန်းတိုင်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ဂျိုးက ပြိုင်မြင်းတွေ မွေးမြူတဲ့ မြင်းစောင်းတစ်ခုကို အပိုင်ရသွားခဲ့ပါတယ်။ အရင်က ဂျော်ကီတစ်ယောက်

ရှိခဲ့ပြီး ဂျိုးလို့ခေါ်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို သူမက အပ်နှံပါတယ်။

ပထမတော့ သူမဟာ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်ပါတယ်။ ဂျိုးရဲ့ အကြံပြုချက်အရ ငွေတွေ ထပ်မံပိုသုံးပြီး မြင်းတွေဝယ်ယူရာမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါတယ်။ သူမအဖေရဲ့ တည်းခိုခန်းမှာပဲ သူမက နေပါသေးတယ်။ ညူးမားကက်ကနေ သူမအဖေရဲ့ တည်းခိုခန်းကို ညနေတိုင်းလိုလို ဂျိုးက မြင်းနဲ့လာပြီး သူမကို တွေ့ပါတယ်။

သူမဆီကို ဂျွန်ရဲ့အမေ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ရောက်ရှိလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မိန်းကလေးက ဘွတ်ကာရဲ့ ငွေကြေးတွေနဲ့ သူမပိုင် အိမ်တစ်လုံးရရှိအောင် လုပ်ပြီး သူမရဲ့ ချစ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေနိုင်ရေးအတွက် သူမကို သွေးဆောင်ဖို့ ကြိုးစားတာဖြစ်ပါတယ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့ စမ္မဘွတ်ကာဟာ အခုတော့ မွဲပြာကျသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သရဲခြောက်မှုကို ခံနေရတုန်းပါပဲ။

ဂျိုးကို သူမ သွားရောက်တွေ့ဆုံမှုတွေဟာ သူမကို နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူပန်မှု ဖြေဖျောက်သက်သာစေပါတယ်။ သူ့အရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့လာတာနဲ့ မတူဘူးလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယမရှိပါ။ ချမ်းမြေ့စရာ ကျေးလက်ကို လာရောက်တာမဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့ သားနဲ့ ဂျိုးတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာကြောင့်လို့ ထင်မှတ်ရပါတယ်။ ဂျော်ကီဟောင်းဆိုသူဟာ မြင်လိုက်ရုံနဲ့ စိတ်ကောင်းရှိသူ မဟုတ်ကြောင်း သူမက သိလိုက်ပါတယ်။ သူမက ရောက်တဲ့အခါတိုင်း အဲဒီအကြောင်း ဂျိုးကို သိအောင် ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျိုးက ဘွတ်ကာလေးကို ဆွဲဆောင်နေသလို ဂျော်ကီဟောင်းက ဂျိုးကို လုံးဝပဲ ဆွဲဆောင်နေပုံရပါတယ်။

‘သူက ပိုက်ဆံနောက်ပဲ လိုက်နေတာ မသိဘူးလား’

လို့ နောက်ဆုံးအခေါက်မှာ မိန်းကလေးကို သူမက ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူမကို ဂျွန် ချစ်ခင်ရွှင်လန်းစေတဲ့ ပင်ကိုရီးစင်းမှုနဲ့...

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မြင်းတွေ နေ့ရောညပါ ကျွန်မက သူ့ကို ခိုင်းစေနေတာ ကျွန်မ အတွက် မြင်းပွဲနိုင်တဲ့အခါမှာတောင် သူ ရသင့်တာ တစ်ပြားမှပိုမတောင်းဘူး’

လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမအတွက် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ပါ။ သူမရဲ့မြင်းတွေ ရှုံးပါတယ်။ အလားအလာကောင်းတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မြင်းတွေကို သူက ရောင်းခိုင်းပါတယ်။ ရောင်းလိုက်လို့ ရတဲ့ငွေ တွေဟာ မတရားကို ဈေးနည်းပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် အမြဲလက်ပွန်းတတီးနေတဲ့ မစ္စဘွတ် ကာက ဘွတ်ကာရဲ့ငွေကြေးတွေ လက်ပြောင်းသွားပြန် စေဖို့ မြင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဂျော်ကီဟောင်းရဲ့ ဘဏ် စာရင်းထဲ ဝင်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအသိက သူမကို မျှော်လင့်မှုအတွက် ဖြစ် လာတဲ့ အကြောင်းကလေးကို ပေးပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အမျိုးသမီးကြီးဟာ ထူးထူးခြား

ခြား ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ အမြဲတမ်း သရဲခြောက်ခံရတဲ့ ရုပ်သွင်မျိုးမတူဘဲ သဘာဝကျကျ ဣန္ဒြေမပျက် ဝတ်စားလာတာဟာ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သူမရဲ့ အေးချမ်း သာယာရေးအတွက် တောင့်တမှုဟာ ချမ်းမြေ့စရာ တောကျေးလက်ကို ခင်တွယ်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြင်းပြတဲ့ ဂရုစိုက်မှုနဲ့ အတူ စစ်မှန်တဲ့ ကြည်နူးစိတ်ကူးယဉ်စရာကို သူမ ယုံကြည်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့ အာရုံစိုက်မှုဟာ မိန်းကလေး ဆီကနေ ဂျိုးဆီကို ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ သိမြင် တဲ့အခါ အံ့အားသင့်စရာ နှုတ်စလျှာစ ကောင်းကောင်း အပြောအဆိုတွေနဲ့ ဂျိုးဘက်က အစစ လိုက်လံဖေးမ ပြောဆိုနေပါတော့တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ဂျော်ကီ ဟောင်း ဂျိုးကို ကျွဲပါးစောင်းတီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အဲဒီနေ့က သူမနဲ့ များများအတွေ့ မခံဘဲ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပါတယ်။ သူမကတော့

နောက်ထပ်တစ်နည်းနဲ့ ကြိုးစားရမယ်လို့ သိမြင်လိုက်ပါတယ်။ ငွေကြေးနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဒီငနဲကို ကိုင်တွယ်စဉ်းစားလို့ရတဲ့အချက်ဟာ သူ့ရဲ့ ဇီဝကြောင့်မူပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ့မက ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လောလောလတ်လတ် ပိုင်ဆိုင်သိုမှီးထားရတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ အကျိုးခံစားရသင့်တယ်ဆိုတာကို သူ လိုလားတောင့်တနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကို အသုံးချပြီး ဆာဘွဲ့ခံယူရရှိနိုင်ဖို့ အလားအလာရှိတယ်လို့ သူမက သူ့ကို အကြံပြုပြောဆိုပါတယ်။ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ဆာဘွဲ့ရသူတွေရဲ့ အမည်တွေကို သူမက ပြောဆိုပြလိုက်တော့ အဲဒီဂျော်ကီဟောင်းက စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

‘ဒီလို အာမခံချက်မျိုး ရှိရင်တော့ဗျာ’

လို့ သူက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘စွန့်စားမှုတစ်ခုပေါ့’

လို့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်နဲ့ သူမက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းလို စွန့်စားသူတစ်ယောက်အဖို့တော့ အဟန့်အတား မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်စရာတွေ မင်းဘက်မှာ ရှိပါတယ်။ ဆုလာဘ်ကတော့ တကယ်ပဲ ဆွဲဆောင်နိုင်ပါတယ်’

‘ဆွဲဆောင်တယ်၊ ကောင်းပြီဗျာ’

လို့ သူက သဘောကျသွားပြီး ‘ဆာဂျိုးဇက်ပေါ့’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေကို ဘယ်သူမှ သတ်မပြုမိကြဘူး။ မင်းမှာ ငွေအလုံးအရင်း ကြီးကြီးမားမား မရှိဘူးဆိုရင်တော့ မင်း ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားတယ်လို့ မထင်မိဘူး’

‘ကျွန်တော့်လို လူမျိုးအဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

လို့ သူက ဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါကို တွေးမိပါတယ်၊ စိတ်ချရတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ မသိမသာ စုံစမ်းထားခဲ့တယ်’

လို့ သူမက ဆက်လက်ပြောဆိုပါတယ်။

‘ကောင်းဗျာ’

လို့ သူမရဲ့ ပြောကြားချက်ကို သဘောကျပြီး သူက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းရဲ့ မွေးရပ်မြို့ဟာ မြောက်ပိုင်းက စက်မှု လက်မှု မြို့တစ်မြို့လို့ ငါသိတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ မြေ ရိုင်းကြီးတစ်ကွက်ကို ဝယ်ရမယ်၊ အလယ်ဗဟိုကျတဲ့ မြေနေရာဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လူထုအပန်းဖြေပန်းခြံ လုပ်ပစ်ရမယ်’

‘ပန်းခြံ ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ငန်းလဲ၊ ဘယ်သူ က ပန်းခြံလိုချင်မှာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဘယ်သူလိုချင်သလဲလို့ မေးစရာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စပဲ၊ အဲဒီမြို့ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးကောင်းမွန်လာ မှုကို စိတ်ဝင်စားနေကြသူတွေ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့မြို့ကို ပန်းခြံတစ်ခုနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တယ်လို့ လူတွေကြားသိရင် သိပ်သဘောကျသွားကြမှာ’

လူစည်ကားတဲ့ စက်မှုလက်မှု မြို့လယ်မှာ ပန်းခြံတစ်ခုရှိရင် စုံတွဲတွေအတွက် အထူးအဆင်ပြေ အကျိုးရှိပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံလို့ရတဲ့ နေရာ ဖြစ်မယ်လို့ သူမက ယုံကြည်နေပါတယ်။

ချမ်းမြေ့သာယာကြည်နူးစရာ တောကျွန်းလက် ကို ချစ်တတ်သူတွေအဖို့ နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပြီး သူမကို ခြောက်တဲ့ သရဲဟာ အာသာဆန္ဒ ပြေပျောက် သွားလိမ့်မယ်လို့ သူမက ထင်ပါတယ်။

အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကျော်ကီဟောင်းက လာဘ် မြင်သူဖြစ်လို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရတာ ခက်ခဲမှု မရှိပါ။ သူဟာ အတော်ရိုးစင်းပြီး ယုံလွယ်တတ်သူဖြစ်တာကို သူမက သိမြင်ပါတယ်။ နောက်နှစ်နေ့ရာသီမှာ အဲဒီမြို့ က အများအပန်းဖြေ ပန်းခြံအသစ်ကို ဖွင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမြို့ကို သွားရောက်ပြီး ဈေးသက်သာတဲ့ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုကာ သူမရဲ့ အစီအမံ ဖြစ်ထွန်းအကောင်အထည် ပေါ်တာကြည့်ရဖို့ ပန်းခြံဖွင့်ပွဲမတိုင်ခင် လများစွာကပဲ ငွေကို သူမ ကြိုတင်စုထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးလှစွာပဲ ခြောက်နေတဲ့ သရဲဟာ သူ့သဘောထား ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပါ။

ပထမဆုံး ညနေခင်းမှာ သူ့ရဲ့ သည်းမခံနိုင်မှု ကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲ ခြင်းကြီးစွာနဲ့ သရဲက ဒုက္ခပေးပါတော့တယ်။ စိုက် ထားကာစ ချုံပုတ်တွေနဲ့ အပင်နိမ့်နိမ့်တွေအပေါ် ဖြတ် လျှောက်သွားပြီး မြက်ပင်တွေ ပေါက်ကာစရှိနေတဲ့ မှောင်မည်းမည်း ချောင်ကျကျနေရာတွေကို ချောင်း ကြည့်နေပါတယ်။

ချစ်သူစုံတွဲတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်နေကြတာကို ခပ်တိုးတိုး တတွတ်တွတ် အသံကြီး နဲ့ ခြောက်ပါတယ်။ ခပ်ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကိုလည်း ဖျတ် ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ရပါတယ်။ အေးစက်စက် အသက် ရှူသံကြီးက ချစ်သူစုံတွဲတွေရဲ့နောက်က ပေါ်ထွက်လာ တာ ကြားကြရပါတယ်။ အဲဒီပန်းခြံဟာ သရဲခြောက် တယ်လို့ မကြာခင်မှာ လူတွေ သိသွားကြပါတယ်။ နောက်မှာ ကလေးတွေ လာကြပေမယ့် နေဝင်ရီတရော မှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပါ။

သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်မှုအသစ်တွေ တစ်စတစ်စ ပျက်စီးသွားလို့ သရဲအိုကြီးဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ချုံပုတ်ထဲမှာ မနေတော့ပါ။ ရှိစုမဲ့စု ငွေလေးနဲ့ ခြစ်ခြုတ်သုံးစွဲနေတဲ့ သူ့ဇနီး မုဆိုးမရှိရာ ဟိုတယ်ထဲ ညဘက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ခြောက်လှန့်နေပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူမရဲ့ အစီအစဉ် မအောင်မြင်တာကို သူမက သိရှိသွားပါတော့ တယ်။ သူမဟာ အိပ်ရေးပျက် မျက်တွင်းချောင် ဖျားနာ ပြီး လန်ဒန်ကို ပြန်သွားပါတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ အမွေရခဲ့တဲ့ ဘွတ်ကာလေး ဟာ အပျော်အပါးတွေ လိုက်စားခဲ့လို့ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာပြီး သေခါနီးနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်မံ ဖုတ်ခပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံလိုက်ပါ တယ်။ သူ့အမေဟာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းကြောင်း မကြားသိရပါ။ သူမအဖို့ကတော့ ကြောက်လန့်စရာ အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ သူမကို အကြီးအကျယ် ခြောက်လှန့် တာတွေ ကြုံနေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် မတွေ့

တတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ဂျွန် သေဆုံးလို့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သရဲခြောက်မှုတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားပါတော့တယ်။ သူမ အဖို့ကတော့ စိတ်သက်သာပြီး စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားပါတယ်။

* * *

တကယ်တော့ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေခင်မှာ ဓာတ်ငွေ့လုံလုံလောက်လောက် ရရှိဖို့အတွက် ဘွတ်ကာလေးဟာ တစ်ချိန်က သူရရှိခဲ့တဲ့ ငွေကြေးအမြောက်အမြားထဲက နောက်ဆုံး ကျန်ရှိတဲ့ ငွေအကြွေးလေးသျှိုလင်ကို မိတာထဲ ထည့်ထားခဲ့ပါတယ်။

သူ သေဆုံးပြီးနောက်မှာ အဲဒီထပ်ခိုးလေးကို ညားကာစ လင်မယားနှစ်ယောက်က ငှားရမ်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့နေတဲ့ ပထမညဟာ သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးနေတဲ့ည ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မှာ

ပိုက်ဆံမရှိကြပါ။ နှစ်ယောက်သား ဆာလောင်လွန်းနေကြလို့ ဓာတ်ငွေ့မိတာကို ရိုက်ချလိုက်တော့ ဘွတ်ကာလေး ထည့်ထားခဲ့တဲ့ လေးသျှိုလင်ကို သူတို့ တွေ့ရှိသွားကြပါတယ်။ သူတို့အဖို့တော့ ဘုရားမတာပါပဲ။ ကောင်းကောင်းစားကြရပြီး ဘီယာတစ်ယောက်တစ်ခွက်ပါ သောက်လိုက်ကြရပါသေးတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပျားရည်ဆမ်းကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စတင်ကြရပါတော့တယ်။

□

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ

THE HONEST FINDER

by KOSZTOLANYI

ဖီယင်နာသဘောကို အဝေးမှာ မြင်ရရင်
ရေချိုးနေကြသူတွေဟာ စည်းကမ်းအရ ဒါနူဘီအလယ်
နားအထိရောက်အောင် ရေကူးသွားကြရပါတယ်။ အဲဒီ
သဘောကျော်သွားတော့မှ လူတွေဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့
လှိုင်းတွေကို စီးကြရပါတယ်။

ကော်နီလူးအပ်စ်အက်စတီဟာ မြစ်ပေါ်က
နွေရာသီနေ့ခင်းပိုင်းတွေမှာ ရောက်ရှိနေပါတယ်။ သူ့
အနားက ပျော်မြူးနေကြတဲ့ လူတွေကို မနာလိုစိတ်နဲ့
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူဟာ သူတို့တစ်တွေထက် ရေ
ကောင်းကောင်းကူးနိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေး
ဆရာဖြစ်ပြီးနောက်မှာတော့ သူတို့တွေထက် ပိုမိုတောင်
တင်းခိုင်မာတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ အများကြီး

ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ လူကြောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့ခင်းမှာတော့ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးဖို့ သူ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တုတ်ခိုင်တဲ့ လက်မောင်းကြီးတွေအတွက်တော့ ကလေးကစားသလို ထင်ရပါတယ်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပဲ သူဟာ မြစ်လယ်ကိုရောက်သွားပြီး သူ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ တွေးတောစဉ်းစားရုံမျှသာပါပဲ။ သူ အသက်ရှူမမှားပါ။ မမောပန်းပါ။ မနွမ်းနယ်ပါ။ သူ့နှလုံးဟာ အရမ်းမခန့်ပါ။ ဆက်ပြီး ရေကူးမယ်ဆိုရင် ကူးနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒါနူဘီကို ဖြတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကူးနိုင်ပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးက စိတ်ထဲ ဝင်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအတွေးကနေ သူ သိပ်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး ရေထဲမှာ သူဟာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

သူ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူ စတင်ကူးခဲ့တဲ့

ကမ်းဟာ တစ်ဖက်ကကမ်းထက် ပိုဝေးနေတယ်လို့ ထင်မြင်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ရှေးရှုရာဘက်ကို ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်က ရေက သူနဲ့ စိမ်းနေပုံထင်ရပါတယ်။ ရေက မည်းမှောင်နက်ရှိုင်းပြီး အေးနေပါတယ်။ ရုတ်တရက် သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ကြွက်တက်တာကို သိလိုက်မိပါတယ်။ ညာဘက်ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကျောက်လိုက်တော့ ကြွက်တက်နေတာကိုပဲ ခံစားနေရပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နာကျင်နေပါတော့တယ်။ ကြွက်တက်နေတော့ ခါတိုင်း ကူးနေခဲ့သလိုပဲ ပက်လက်ကူးဖို့ သူ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ကူးလို့ မကောင်းပါ။ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက် သူ လူးလိုမ့်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ လူးကာလိုမ့်ကာ လုပ်နေရင်း ရေအောက်ရောက်သွားပြီး လေကို အငမ်းမရရှူနေပါတော့တယ်။ နောက်တော့ သူ ရေထဲက ပြန်ပေါ်လာပြီး ရေရဲ့ မည်းမှောင်တဲ့ လွှမ်းခြုံဖုံးအုပ်မှုထဲမှာ လွှမ်းပက်ခံသွားရကာ တဖြည်းဖြည်း အောက်ကိုနှစ်သွားပါတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်

တွေက ရေကို အသည်းအသန် ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားပြီး ရုန်းကန်နေပါတယ်။

သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုတွေကို ကမ်းပေါ်က မြင်ကြရပါတယ်။ လူတစ်ယောက် ရေနစ်နေတယ်လို့ အော်သံပေါ်လာတယ်။

ရေကူးဝတ်စုံ အပြာဝတ်ထားတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ရေကူးစင်မြင့်ပေါ်က ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းချ လိုက်ပြီး အက်စတီဆီကို အလျင်အမြန် ရေကူးသွားပါတယ်။ အချိန်မီပဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။

အက်စတီရဲ့ခေါင်းဟာ တစ်စက္ကန့်လောက် ပြန်ပေါ်လာပါတယ်။ အသက်ကယ်သူက သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကမ်းခြေဆီ ဆွဲယူ လာခဲ့ပါတယ်။ ကမ်းခြေပေါ်မှာ သူ သတိပြန်ရလာ ပါတယ်။

သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ အက်စတီ ကောင်းကင်ကို ပထမဆုံး မြင်ရပါတယ်။ နောက်တော့ သဲသောင်ကို မြင်ရပြီး သူ့ကို ဝိုင်းနေကြတဲ့ နေပူထဲမှာ

ရပ်နေကြတဲ့ လူတွေကို သူ မြင်ရပါတယ်။ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေဟာ နေရောင်အောက်မှာ ငွေသားလို လင်းထိန်တောက်ပနေကြပါတယ်။ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားပြီး ရေကူးအဝတ်အစားနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး သူ့ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်နေပါတယ်။ သူဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။

အခုတော့ သူ့ကို ဝိုင်းနေတဲ့လူတွေဟာ ရေကူးဝတ်စုံအပြာဝတ်ထားတဲ့ လူငယ်လေးကို စိတ်ဝင်စားနဲ့ ကြည့်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလူငယ်လေးဟာ သေမင်းနဲ့ လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို ကယ်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ကမ်းပေါ်က လူတွေကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စေတဲ့ သူ ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ဟန်ဂေရီလူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အက်စတီဆီကို လျှောက်လှမ်းလာပြီး လက်တွေကို ဆန့်ပေးပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်မှာမည် အိလင်ဂျာပါ’

လို့ သူက ပြောပါတယ်။

‘ငါ့နာမည်က အက်စတီလို့’ အက်စတီက

ပြောပြီး ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘ဪ... မစ္စတာ အက်စတီလား၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အားလုံးလည်း သိကြပါတယ်’

လို့ လူငယ်လေးက ပြန်ပြောပါတယ်။

အက်စတီက အခြေအနေအရ လူသိများသူ တစ်ယောက်လို ပြုမူဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရပါတယ်။

သူဟာ စိတ်မလုံ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား ပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ လူတွေပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလက်ဆောင် တွေကို တစ်ခုမှ သူ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ကလေးဘဝမှာ လှပတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်း အယ်လ်ဘမ်တစ်ခု သူရခဲ့ပါ တယ်။ ခရစ်ယာန်အသင်းတော်ကို သူ ဝင်ခွင့်ရတဲ့အခါ ပန်းစာလုံး ဖော်ထားတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူ့ရဲ့ ဦးလေးက ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ၂၅ နှစ် မွေးနေ့မှာ

သူ့အဖေက သူ့ကို ရွှေလက်ပတ်နာရီ လက်ဆောင်ပေး ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တော့ ပညာပါရမီဆိုင်ရာ ဂုဏ်ပြုမှုတွေ သူ လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။ စာပေဆုနှစ်ဆုနဲ့ သူ ထုတ် ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေအပေါ် အာရုံစိုက်မှုတွေ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ အလွန်ကြီးမားလွန်းလှတဲ့ လက်ဆောင် မရရှိခဲ့ဖူးပါ။ လူတစ်ယောက်တည်းဆီက လည်း မရရှိခဲ့ဖူးပါ။

ဒီလူငယ်လေးက သူ့အသက်ကို ပြန်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ခင်းက ကောင်လေးသာ လာ မကယ်ရင် သူဟာ မြစ်ရဲ့အောက်ခြေတစ်နေရာရာ ငါး တွေကြား ရောက်သွားနိုင်ခဲ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခုတော့ သူ ပြန်လည်မွေးဖွားလာခဲ့ပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် သူ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူက ထလိုက်ပြီး လူငယ်လေးရဲ့ လက်ကို လှမ်းကိုင်ဆုပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက...

‘မိတ်ဆွေ... မိတ်ဆွေ... ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ’

‘အို... မစ္စတာအက်စတီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

သူက ထပ်မံပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒါ
ဟာ အဆန်းမဟုတ်တဲ့ စကားပဲလို့ သူက ထင်လိုက်
ပါတယ်။ အဲဒီစကားဟာ အကူအညီပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို
အသိအမှတ်ပြုချင်သလို ထင်သွားရပါတယ်။ သုံးလိုက်
တဲ့စကားက မလုံလောက်တာကို သိရှိပြီး အလေး
အနက်နဲ့ အရေးပါမှုကို ကြိုးစားပြောကြားလိုတာကြောင့်
နွေးထွေးမှုနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ သူက ပြန်ပြောလိုက်
ပါတယ်။

‘ကျေးဇူး... တင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေး... ဇူး...
တင်... ပါတယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မစ္စတာအက်စတီ၊ ဘာမှ
အရေးမကြီးပါဘူး’

‘သူ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

အက်စတီက သူ့ကိုယ်သူ မေးနေမိပါတယ်။

‘ငါ့အသက်ဟာ အရေးမကြီးဘူးလား’

နောက်တော့ သူက လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ဆက်
ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းလုပ်ခဲ့တာဟာ တကယ်ပဲ ကြီးမြတ်ပါ
တယ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပါတယ်၊ တကယ် လူသားစစ်စစ်
ဖြစ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို ပျော်အောင်လုပ်လိုက်တာပဲ’
လူငယ်က ပြောပါတယ်။

‘ငါ ပြောစရာစကား တကယ်ရှာမတွေ့ဘူး’
အက်စတီက ပြောပါတယ်။ သူက လူငယ်
လေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ဖမ်းလိုက်ပြီး မုန်တိုင်း
တစ်ခုလို လှုပ်ယမ်းလိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ... အခု တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
တကယ့်ရင်းနှီးတဲ့ အသိအကျွမ်းတွေလုပ်ဖို့ ကောင်း
နေပြီ၊ ဒီနေ့ည တို့တွေ့ကြရအောင်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့
ည မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် လာပြီး ငါနဲ့ ကော်ဖီသောက်

ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း စောင့်ပါ။ ငါနဲ့ ညစာစား
ရအောင် ရှာဖွေစားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလား၊ ကိုး
နာရီ’

‘ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုမှာ’

‘ကောင်းပြီ၊ နောက်မှဆုံကြစို့’

‘ကောင်းပြီ’

နောက်နေ့ညချမ်း ကိုးနာရီထိုးပြီးစမှာ ရှာဖွေ
စားသောက်ဆိုင်ကို သူသွားပြီး အီလင်ဂျာကို သူ ရှာပါ
တယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ လူတွေများပါတယ်။
လျှပ်စစ်ယန်ကာကြီးရဲ့အောက်မှာ တခြားလူတွေရဲ့ ဇနီး
တွေနဲ့အတူ ရှန်ပိန်သောက်နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှိ
ယောက်ျားတွေကို သူ တွေ့ရပါတယ်။ အီလင်ဂျာက
တော့ ဘယ်မှာမှန်းမသိ။

ကိုးနာရီခွဲတော့ သူဟာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး
စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ မိုက်မဲတဲ့ နား
လည်မှု အလွဲအချော်တွေထဲမှာ သူ့ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်
ကြီးကို မတွေ့ရတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါ

တယ်။ သူ့ကို စကားပြောဆိုဖို့ အလွန်အရေးပါတဲ့ လိုအပ်
မှုတစ်ခုကို သူ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ တစ်နေ့လုံးပဲ
သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။ သူပြောခဲ့တဲ့
စကားတွေပဲ စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။ စားပွဲထိုးတစ်
ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သူက မေးမြန်းပါတယ်။

လူပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြခိုင်းတော့မှ အီလင်ဂျာ
ဟာ ဘယ်လိုပုံဆိုတာ မမှတ်မိကြောင်း သူ သိလိုက်
ရပါတော့တယ်။

နောက်တော့ သူက ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ပါ
တယ်။ အိုမင်းနေတဲ့ အုန်းပင်တစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဧည့်
ခန်းထဲမှာ စန္ဒရားအသံညိုဆရာတစ်ယောက်လို ရိုးရိုး
ကုတ်ကုတ်နဲ့ ထိုင်နေသူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလူဆီကို သူ
က သွားပါတယ်။

‘မစ္စတာအီလင်ဂျာလား ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာညချမ်းပါ ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ဒီမှာကိုး၊ ဘယ်အချိန်က ရောက် ပါသလဲ’

‘ရှစ်နာရီခွဲကပါ’

‘ဪ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဝင်လာတာ မမြင်လိုက်ဘူးလား’

‘နောင်ယုက်သလို ဖြစ်သွားမလား ထင်လို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဪ... လာပါ၊ လာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကို သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေရတာပဲဗျာ၊ ဟိုမှာ ထိုင်ပါ လား၊ စားပွဲထိုးက မှာတာတွေ ယူလာလိမ့်မယ်’

အီလင်ဂျာဟာ အက်စတီထက် လေးလက်မ လောက် နိမ့်ပါတယ်။ ပိုလည်း ပိန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နီကျင်ကျင်ဆံပင်ကို အလယ်မှာ ခွဲထားပါတယ်။ သူက အဖြူရောင် ဖလန်နယ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး ခါးပတ် ပတ်ထားပါတယ်။ အက်စတီက သူ့မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူ၊ လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဝင်တစားနဲ့ သူက အီလင်ဂျာကို အတော် ကြာကြာ ကြည့်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ ဝတ္ထုရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အားတယ်ရယ် လို့ မရှိပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ မရှိပါ။ အချိန်ပြည့် အလုပ် နဲ့ စာရေးနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အီလင်ဂျာရဲ့ နဖူးကျဉ်းကျဉ်း ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု အမှတ်လက္ခဏာလို့ အက်စတီက မှတ်ယူပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေအဖော်အပေါင်းသစ်နဲ့ ဘဝစစ် ဘဝမှန်ကို သူ ခံစားသိရှိလိုက်ပါတယ်။ စာလုံး အကွာတွေအတွက် ကာလကြာမြင့်စွာ သူ လျစ်လျူ ရှုထားတဲ့ တကယ့်ဘဝစစ်၊ ဘဝမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အဓိက အီလင်ဂျာရဲ့ ဣန္ဒြေရှိမှုနဲ့ ရိုးသားမှုကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဒါဟာ သူ့ရဲ့ အံ့ချီးဖွယ်ရာ အရိုးဆုံး အခြေခံကျမှုဖြစ်ပါတယ်) အက်စတီကတော့ သူ့ဘဝမှာ အခြေခံအကျဆုံး ရိုးသား မှု မရှိခဲ့ပါ။ အမြဲတမ်းပဲ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ထင်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပုခက်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာတောင်မှ ထင်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

အခု သူက ပြောပါတယ်။

‘တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ကျွန်တော် ဆာနေပြီ၊
ခင်ဗျားလည်း ဆာနေရောပေါ့’

‘မဆာပါဘူး၊ ကျွန်တော် အခုလေးတင်
လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပါပြီ’

‘စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ’

အက်စတီက ပြောပြီး အီလင်ဂျာအတွက်
တစ်ခုခုမှာလိုက်ပါတယ်။ အီလင်ဂျာက သူ့ရှေ့မှာ
ထိုင်နေပါတယ်။ ရှက်စရာကောင်းတာတစ်ခုခုအတွက်
သူ တာဝန်ရှိသလို အားနာပြီး မျက်နှာပူသွားပါတယ်။

အီလင်ဂျာရဲ့ လက်ပေါ် သူ့လက်ကို တင်ထား
ပြီး နွေးထွေးတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုအသံနဲ့ သူက ပြောပါ
တယ်။

‘ကိုင်း... ခင်ဗျားအကြောင်းကို ပြောပါဦး၊
ဘာလုပ်ပါသလဲ’

‘ကျွန်တော် စာရေးပါ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ပထမဟန်ဂေရီရေနံမှာပါ’

‘အိမ်ထောင်ရှိလား’

‘မရှိပါဘူး’

‘ကောင်းတယ်’

အက်စတီက ရယ်ပါတယ်။ တမင်တကာ ရယ်
လိုက်တာပါ။

‘ကျွန်တော့်ဘဝဟာ တကယ့်ကို ကံဆိုးပါ
တယ်’

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုရဲ့ အရိပ်အမြွက်နဲ့ အီလင်
ဂျာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက ခဏ
ရပ်ပြီး သူ့ရဲ့ရွှေသွားကို ပြသပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးမှာပဲ ကျွန်တော့်
အဖေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သုံးနှစ်ပဲ ရှိပါ
သေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အမေ မုဆိုးမဟာ ကလေး ၅
ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ ပင်ပန်းခက်ခဲတဲ့ အလုပ်
အကိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အမေက ကြည့်ရှုထိန်းကျောင်း
ခဲ့ရပါတယ်’

‘ဒါဟာ အဆန်းမဟုတ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ’
လို့ အက်စတီက ထင်လိုက်ပါတယ်။ အနုပညာမြောက်
စိတ်ဝင်စားမှုဆိုတာ ကောင်းကောင်းကျကျနုနု ဖွဲ့စည်း
ဖြစ်ပေါ်ထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ညည်းတွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ အခြေကျနေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်
အစ်မတွေ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း
အလုပ်ရနေပါပြီ၊ ယနေ့အချိန်အခါမှာ ကောင်းတဲ့အလုပ်
တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ’

အီလင်ဂျာက မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားနေပါတယ်။
သူ့ဘဝကို အကြောင်းအရာတစ်ရပ်အနေနဲ့ ပြောလို့
မောသွားပြီးနောက်မှာတော့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။
မေ့ပြီး ရှေ့မဆက်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ပြောဆိုမှုတွေကို အက်
စတီက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းအောင် ဖြည့်သွင်းပြီး ခဏ
ခဏ ဝင်ဝင်မေးမြန်းနေပါတယ်။ ရေကောင်းကောင်း
ကူးတတ်တာ ဘယ်မှာသင်ခဲ့တာလဲလို့ သူက အီလင်
ဂျာကို မေးပါတယ်။ အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်း

လွှာကို ဖြည့်သွင်းလိုက်သလိုပဲ စကားနည်းနည်းနဲ့ သူ
က ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ ရှက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ သူက တိတ်
သွားပြန်ပါတယ်။

သူတို့ ရန်ပိန်သောက်လို့ ပြီးသွားတော့ အက်
စတီက...

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ၊
အချိန်မရွေး လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်။
ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တာ ဘယ်တော့မှ မမေ့
ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျေးဇူးတင်
နေမှာပါ’

ငွေတောင်းခံလွှာရောက်လာတော့ အီလင်ဂျာက
သူ့အိတ်ကို နှိုက်ဖို့ လုပ်လိုက်ပါတယ်။ အက်စတီက
တားလိုက်ပြီး ငွေရှင်းလိုက်ပါတယ်။ သူက အီလင်ဂျာ
ကို သူ့ဆီလာဖို့ပြောပြီး သူ့ရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို
ပေးပါတယ်။ အီလင်ဂျာကလည်း သူ့အလုပ်ရဲ့ ဖုန်း
နံပါတ်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာကြောင့် အဲဒါကို ငါရေးခဲ့ရတာလဲ’

အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာရာမှာ အက်စတီက သူ့ကိုယ်သူ မေးပါတယ်။ ငါ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ သူ နောက်တစ်ခါကြုံရင် သူ့ကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း ငါပေးရမှာပဲ။

အမှတ်စဉ်တွေ ရေးထိုးထားတဲ့ စာရွက်တွေ သူ့စာရေးစားပွဲခုံပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ အီလင်ဂျာကို ဖုန်းမဆက်၊ အီလင်ဂျာကလည်း သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ပါ။ အီလင်ဂျာအကြောင်း ဘာမှမကြားရတာ ၆ လ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မတိုင်ခင်ကလေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်အေးပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ၁၂ နာရီခွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁ နာရီထိုးရင် နေ့လယ်စာစားဖို့ သူ သွားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အီလင်ဂျာကို သူ တွေ့လိုက်ပါတယ်။

‘ဝမ်းသာစရာပဲ အီလင်ဂျာရေ’
သူက လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်၊ နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်၊ အမေက တော့ နေမကောင်းဘူး၊ လေဖြတ်လို့ အရင်အပတ်က ဆေးရုံပို့ထားရတယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံချေးရင် ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လို့ အီလင်ဂျာက ပြောပါတယ်။

‘ဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ’

‘နှစ်ရာပါ’

‘အခု မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရာငါးဆယ်တော့ လောလောဆယ် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျန်တာ အိမ်ကို ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ရမလား’

အဲဒီနေ့မှာ အီလင်ဂျာဆီကို ကျန်တဲ့ငွေ ၅၀ သူက ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ လိုက်လျောသင့်တဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်အသိတရားလို့ သူက နားလည်ပြီး ကျေနပ်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အသက်အတွက် အီလင်ဂျာကို သူ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ ငွေနှစ်ရာ တန်ပါတယ်။

သူ့အမေ ဖျားနာနေတုန်းမှာပဲ အီလင်ဂျာကို ငွေထပ်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် ငွေနှစ်ရာ ပေး ခဲ့ပါတယ်။ အီလင်ဂျာရဲ့ အမေဆုံးတော့ ငွေ ၃၅၀ သူက ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်တော့ သူတို့ မကြာမကြာ တွေ့ပါ တယ်။ လိမ်ညာဟန်ဆောင်မှုအမျိုးမျိုးနဲ့ အီလင်ဂျာက သူ့ဆီက ငွေတွေ့ဆက်လက်ချေးငှားနေပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ငွေ ၂၀ ချေးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ၅ ကျပ်ပဲ ချေးပါတယ်။ ရက်ရက်ရောရောနဲ့ အက်စတီ က ငွေတွေပေးခဲ့ပါတယ်။ အီလင်ဂျာ အိမ်ကထွက်သွား တော့မှ သူက စိတ်သက်သာရာ ရပါတော့တယ်။ အီ လင်ဂျာ ရောက်လာရင် သူ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်လာပါတယ်။ အီလင်ဂျာရဲ့ ရွှေသွားနဲ့ ရိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့စကားတွေကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

တစ်နေ့မှာ သဘာဝကျကျ သိမြင်ဖို့ နီးလာ ပါတယ်။ ‘သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တကယ့်လူနဲ့လူအ ပဲ၊ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘဲ လူ့အန္တက ငါ့အသက်ကို

လာကယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သူက မြစ်ထဲမှာ မထားခဲ့တာလဲ’ လို့ သူက ပြောလိုက်ပါတယ်။

တစ်ညနေခင်း တော်တော်နောက်ကျချိန် အက် စတီ အိမ်ရောက်လာတော့ အီလင်ဂျာကို သူ တွေ့လိုက် ရပါတယ်။ သူက သူ့သတင်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောပါ တယ်။

‘အိုး... အက်စတီ၊ တွေးကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ရ တယ်။ အခု ကျွန်တော့်မှာ နေစရာမရှိဘူး၊ လောလော ဆယ် ကျွန်တော် ဒီမှာလာနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဖြစ်မလားဗျာ’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့ဗျာ’ လို့ အက်စတီက ပြောလိုက်ပြီး ညဝတ်အင်္ကျီ အသစ်တစ်ထည် ပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်နေ့မနက်မှာ အီလင်ဂျာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြည့်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊

ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါဟာ စိတ်ပျက်စရာကောင်း
တဲ့ အလုပ်လေးပါဗျာ၊ ပိုက်ဆံလေး ၁၂၀ နဲ့ တစ်နေ့
လုံး လုပ်ရပါတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာ အလုပ်ပါဗျာ’

လို့ လူငယ်လေးက ပြောပါတယ်။

‘အင်းလေ... ကောင်းတဲ့အလုပ်တော့ ခင်ဗျား
ရှာရမှာပေါ့’

အီလင်ဂျာက ရက်အနည်းငယ်လောက် အလုပ်
ကိုရှာပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အိမ်ကို ပြန်ပြန်လာပါ
တယ်။

‘အခွင့်အလမ်း မမြင်ပါဘူးဗျာ’

လို့ သူက ပြောပါတယ်။

‘စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ဗျာ... အလုပ်ရတဲ့အထိ
ကျွန်တော်နဲ့ နေလို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
သုံးစရာ စွဲစရာ နည်းနည်းပါးပါး ပေးပါ့မယ်’

အက်စတီက သူ့ကို ဖျောင်းဖျပါတယ်။

အီလင်ဂျာဟာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အေးဆေးတည်
ငြိမ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့လယ်စာတွေ၊ ညစာတွေ

စားတဲ့အခါ သူဟာ အက်စတီနဲ့အတူ ကလပ်ကို သွား
ပါတယ်။ အက်စတီက တစ်ယောက်ယောက်ကို မခေါ်
ချင်တဲ့အခါ ညဘက်တွေမှာ အီလင်ဂျာက အဖော်လိုက်
ပေးရပါတယ်။ အဲဒီဟာမျိုးတွေက လွဲလို့ ဆိုဖာပေါ်မှာ
တစ်နေ့ခင်းလုံး သူ လှဲနေပါတယ်။ သူဟာ အားအင်
ကုန်ခန်းနေပုံရပါတယ်။ အက်စတီရဲ့အသက်ကို ကယ်
ပြီးတဲ့အခါ သူ့ရဲ့စွမ်းအင်တွေ ကုန်ခန်းမောပန်းသွားခဲ့
ပါတယ်။

အီလင်ဂျာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သည်းမခံနိုင်စရာ
တစ်ခု ရှိပါတယ်။

ညနေခင်းရောက်တဲ့အခါ ပင်ပန်း၊ ထိတ်လန့်၊
ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ ကြည်နူးမှုတွေ၊ ဒွိဟစိတ်တွေနဲ့ အက်
စတီက စာရေးစားပွဲခုံမှာ ထိုင်ပြီး ချွေးထွက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့
နဖူးကြီးနဲ့ စာရေးနေရင် အီလင်ဂျာက ရှေ့မှာလာထိုင်
ပြီး မချုပ်တည်းနိုင်တဲ့ စပ်စုမှုနဲ့ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်
နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ရှင်ဟာ လှောင်အိမ်ထဲက

ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ငေးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

‘အီလင်ဂျာ’

အက်စတီက စိတ်ဆိုးပြီး ဖောင်တိန်ကို လွှတ်ချကာ အော်လိုက်ပါတယ်။

‘မင်းကို ငါ သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စာရေးနေရင် ငါ့ကို မကြည့်ပါနဲ့၊ ငါ ဦးနှောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ဟိုဘက်အခန်းထဲ သွားနေပါလား’

* * *

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်အတော်ကြာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေမှာ အနှောင့်အယှက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ကြပါ။ အီလင်ဂျာဟာ အက်စတီရဲ့အိမ်မှာ နေထိုင်ရတာ ပျော်ပိုက်လာပါတယ်။ မကုန်ဆုံးနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေမှာ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်မဂ္ဂဇင်းကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဖတ်ပါတယ်။

သူက...

တစ်ညနေခင်းမှာ အက်စတီကို သူက ရပ်ရှင်မင်းသမီးပုံပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရဲ့ အဖုံးကို ပြပါတယ်။ သူက ရယ်ပြီး...

‘ကဲ... ဟောဒီတစ်ယောက်ဟာ လုပ်ငန်းကို ကောင်းကောင်းနားလည် သိရှိတယ်’

‘ဘာ’

အက်စတီက အော်ပြီး မေးလိုက်ပါတယ်။

‘သူမဟာ ဒီတစ်ခုကိုသိပြီး နောက်တစ်ခုကိုလည်း သိတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ’

အီလင်ဂျာက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်ပြီး အရွတ်အနောက် သဘောမျိုးနဲ့ သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပါတယ်။

အက်စတီက စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။

‘အင်း... ဒါဟာ အဆုံးစွန်ပဲ’

လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါ့အသက်ကို သူကယ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။’

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူကယ်တင်ခဲ့တာ ငါ့အတွက် လား။ သူ့ကိုယ်သူအတွက်လားဆိုတာပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အတွက် ကယ်တင်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ သူ့ကို ငါ ပြန်ပေး နိုင်ပါတယ်။ သူကြိုက်တာ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ တရား ဥပဒေအရ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေတွေ့ရှိသူဟာ တွေ့ရှိ မှုတန်ဖိုးရဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ တူညီတာတစ်ခုခုပဲ ရနိုင် ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးပြီးရုံ မက ငွေတွေရော၊ အချိန်တွေရော၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုဒဏ် တွေကိုပါ အများကြီး သူ့ကိုပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ကို ပေးစရာ ဘာမှမရှိတော့ပါ’

သူက အီလင်ဂျာဆီကို သွားလိုက်ပြီး...

‘ဟေ့... ဒီမှာ အီလင်ဂျာ၊ အခုအဖြစ်မျိုးဟာ ရှေ့ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ မင်းကို ငါ မကူညီ နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းခြေထောက်ပေါ် မင်းရပ်ရမယ်၊ ငါ မင်းကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပံ့ပိုးနိုင်မယ်၊ ဘယ်သူကမှ မင်းကို မကူညီနိုင်ဘူး၊ မင်းဘာသာမင်းပဲ လုပ်ရမယ်။’

စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ အားမငယ်နဲ့ အီလင်ဂျာ၊ ဖျော်ဖျော် နေစမ်းပါ အီလင်ဂျာ၊ ခေါင်းမော့ထားစမ်းပါကွာ’

မိုးရွာပြီးစ ဖန်းတစ်ပွင့်လို အီလင်ဂျာက ခေါင်း ကို စိုက်ချထားပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အရှက် ရနေပါတယ်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အရှက်ကြီး ရှက် နေပါတယ်။ လှောင်အိမ်ထဲ အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ သမင် ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။ နောက်တော့ သူဟာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆက်ပြီး လဲလျောင်းနေပါတယ်။ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်နေပါတယ်။ ရုပ်ရှင်အကြောင်း တွေကို အက်စတီနဲ့ ပြောနေပါတယ်။ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်လို သူက ဆက်လက်ပြောနေပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရဲ့ မန်နေဂျာတွေက သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိ ကြလို့ သူတို့ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေမှာ သူ့ကိုထားပြီး ပထမ ညပွဲတွေမှာ သူ့ကို လက်မှတ်တွေ ပို့ပေးကြရပါတယ်။ သူဟာ လူမှုရေးကျော်ကြားသူတစ်ယောက်လို့၊ သတင်း စကားရေးသားသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာလ နှောင်းပိုင်းတစ်ညနေမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရေကာတာတစ်ခုပေါ်ကနေ အိမ် ကို ပြန်လာနေကြပါတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး တွေရဲ့ဘဝကို အီလင်ဂျာက သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပုံရပါ တယ်။ မကြာခင်က ခင်ပွန်းနဲ့ ကွာရှင်းခဲ့ပြီး ချစ်သူတွေ များနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရဲ့ အသက်အရွယ်ကို သူက သိချင်နေပါတယ်။ အဲဒီလိုမေးခွန်းတွေက နှုတ်နည်းပြီး အလှူရသ ခံစားတတ်တဲ့ အက်စတီကို စိတ်မထိန်းနိုင် ဘဲ အူတက်မတတ် ဖြစ်သွားစေပါတယ်။ သူ့ကို အရှက် ရအောင် ဖြေခဲ့ပါတယ်။

အီလင်ဂျာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီမှာ အက်စတီ၊ ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးထားတယ်’

‘တကယ်လား’

‘တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုပြပါ့မယ်’

‘ဆိုလေ’

မခံမရပ်နိုင်တဲ့ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံမှုနဲ့ အက်စတီ က ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါ့ဘဝ’

အီလင်ဂျာက စတင်လိုက်ပြီး တစ်စက္ကန့်၊ နှစ် စက္ကန့်လောက် တိတ်သွားပါတယ်။ ကဗျာခေါင်းစဉ် လို့ အက်စတီ သိသွားရအောင် ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဒါ ကဗျာရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါ။ ဘယ်လိုနေလဲ၊ မကောင်းဘူးလား’

နောက်တော့ သူ့ရဲ့ကဗျာကို ဂရုတစိုက်နဲ့ သူက ဖြည်းဖြည်းရွတ်ဆိုပြပါတယ်။ ကဗျာဟာ မယုံနိုင် လောက်အောင် ညံ့ပြီး အလွန်ရှည်လျားပါတယ်။

အက်စတီက သူ့ခေါင်းကို စိုက်ချလိုက်ပါ တယ်။ သူဟာ အလွန်နက်ရှိုင်းမှုထဲ နစ်မြုပ်သွားပြီလို့ သူ့စိတ်မှာ ထင်လိုက်မိပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ နိဂုံးဆီ ကို လျင်လျင်မြန်မြန် နီးကပ်နေပြီလို့ ထင်လိုက်ပါ တယ်။ ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူကို သူ ဘာ ကြောင့်သည်းခံနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်

၁၆၀

ဒဿကျော်စွာ

လဲ၊ သူ့ဘဝအတွက် သူ ဘာကို သည်းညည်းခံနေတာ
လဲ၊ ဘာကိုလဲ’

သူက ဒါနူဘီကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ နက်
စောက်တဲ့ ကမ်းနဖူးတွေထဲမှာ မြစ်ဟာ မျောနေတဲ့
ရေခဲပြင်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်နေပါတယ်။

‘ငါ သူ့ကို တွန်းချလိုက်ရင်...’ သူက တွေး
ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တွေးတောနေမှုဟာ တိုတောင်းလှပါ
တယ်။ နောက်တစ်ဒဂံမှာတော့ သူ့ကို တွန်းချလိုက်ခဲ့
ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ ဖုရောင့်နဲ့ တင်ပါး တစ်သားတည်း
ကျအောင် အတင်းပြေးလိုက်ပါတော့တယ်။

□

ဒဿကျော်စွာ

